

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA I CIVILĂ

Decizia nr. 1215

Dosar nr. x/3/2017*

Ședința publică din 4 iunie 2025

S-a luat în examinare recursul declarat de recurentul-pârât Fotbal Club FCSB S.A. (fostă Fotbal Club Steaua București S.A.) împotriva încheierii din 18 septembrie 2023 și a deciziei nr. 1285 A din 23 octombrie 2023 pronunțate de Curtea de Apel București-Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie în dosarul nr.x/3/2017*.

La apelul nominal se prezintă avocați A și B, reprezentanți convenționali ai recurentului-pârât Fotbal Club FCSB S.A. și consilier juridic C, reprezentant al intimatului-reclamant Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București”, lipsă fiind intimatele-interveniente Asociația Steaua 1947 LTD și Asociația Salvați Steaua.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul asistent face referatul cauzei și arată că dosarul este în al doilea ciclu procesual, recursul fiind admis în principiu prin încheierea din data de 12 februarie 2025.

D arată că, potrivit referatului magistratului asistent, recursul este declarat și împotriva încheierii din data de 18 septembrie 2023, însă prin raportul asupra admisibilității în principiu și prin încheierea din data de 12 februarie 2025 s-a reținut calea de atac ca fiind formulată doar împotriva deciziei.

Înalta Curte reține că încheierea din data de 18 septembrie 2023 reprezintă încheierea de dezbateri, care face parte integrantă din decizia atacată, obiect al prezentului recurs.

D solicită încuviințarea probei cu înscrisurile depuse la dosar în susținerea recursului. Având în vedere cadrul procesual și etapa recursului, în care singurele probe admisibile sunt înscrisurile, solicită emiterea unei adrese către Federația Română de Fotbal, probă pe care toate instanțele au respins-o.

Înalta Curte constată că recurentul formulează o solicitare care face obiectul criticilor din recurs, partea neavând înscrisuri cu regim de probe noi, astfel cum este reglementat de art. 492 C. proc. civ.

D arată că cererea a fost întemeiată pe prevederile art. 293 C. proc. civ., având în vedere că aceste informații sunt deținute de terți și precizează că această solicitare a fost formulată în fața instanțelor de fond.

Consilier juridic C solicită respingerea probei privind emiterea unei adrese către Federația Română de Fotbal, respectiv către Liga Profesionistă de Fotbal, ca inadmisibilă, întrucât, în conformitate cu art. 492 C. proc. civ., instanța de recurs nu poate să producă noi probe cu excepția înscrisurilor noi care pot fi depuse de către părți, sub sancțiunea decăderii, odată cu cererea de recurs sau cu întâmpinarea.

D arată că necesitatea înscrisurilor reiese și din probele depuse cu o zi în urmă, care reprezintă probe noi, respectiv poziția UEFA exprimată în data de 2 iunie 2025, când a inclus sigla FCSB la poziția anului 1986. Întrucât UEFA recunoaște retroactiv palmaresul FCSB, apreciază că este extrem de util ca și Federația Română de Fotbal să-și exprime poziția față de acest aspect.

Consilier juridic C solicită respingerea solicitării, ca inadmisibilă.

Înalta Curte, deliberând asupra solicitării de emitere a unei adrese către entitățile indicate în cererea de recurs, urmează a o respinge, având în vedere regimul probelor noi în recurs, astfel cum este reglementat de art. 492 C. proc. civ., ce face referire la admisibilitatea înscrisurilor noi, ce se depun alăturat cererii de recurs sau până la primul termen de judecată. De asemenea, are în vedere că aceste adrese au fost solicitate și în primul ciclu procesual, solicitarea fiind reiterată în faza rejudecării apelului și respinsă prin încheierea de dezbateri care face tocmai obiectul recursului.

Nefiind cereri prealabile de formulat, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra recursului.

Având cuvântul, avocat A solicită admiterea căii de atac în sensul modificării în tot a deciziei atacate, urmând ca în rejudecare să fie admisă în totalitate cererea conexă și respinsă cererea principală. De asemenea, solicită amânarea pronunțării în vederea depunerii concluziilor scrise.

În ceea ce privește achiesarea, arată că instanța de apel încalcă prevederile art. 436 C. proc. civ., fiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ., având în vedere că în fața instanțelor de fond, în mod repetat, și, astfel cum s-a reținut prin încheierea care face obiectul recursului, este vorba despre o achiesare parțială, pentru că reprezentantul convențional al părții adverse, atât oral, în fața instanței de judecată, cât și prin întâmpinare, a recunoscut faptul că nu contestă că, ulterior anului 2003, palmaresul aparține echipei FCSB.

La întrebarea Înaltei Curți privind recunoașterea cărui palmares s-a realizat de către partea adversă, avocat A arată că este vorba despre palmaresul ulterior anului 2003, astfel încât instanța de judecată avea posibilitatea de a pronunța o hotărâre parțială pentru perioada 2003-2017.

Înalta Curte pune în vedere reprezentantului recurentului să se raporteze în formularea concluziilor și la apărările din întâmpinarea depusă în recurs referitoare la acest prim motiv, respectiv aplicarea greșită a dispozițiilor referitoare la recunoașterea parțială a palmaresului.

D arată că poziția reprezentantului părții adverse este șovăielnică, respectiv în fața instanței recunoaște că nu contestă palmaresul recurentului din perioada 2003-2017, după care prin întâmpinare arată că nu l-a recunoscut niciodată. Instanța de apel a reținut prin încheierea care nu a făcut obiectul recursului că partea adversă a recunoscut, respectiv a achiesat parțial asupra palmaresului ulterior anului 2003.

La solicitarea Înaltei Curți de a preciza dacă este vorba despre palmaresul FCSB sau al fostei echipe, avocat A arată că echipa este unică și că aceștia i s-a asigurat continuitate, având astfel un palmares unic.

Înalta Curte reține că reprezentantul recurentului consideră că a fost vorba despre o recunoaștere parțială exact în sensul pretenției afirmate de către recurent.

D răspunde afirmativ, precizând că este vorba cel puțin despre perioada ulterioară anului 2003, apreciind că, atât timp cât echipei de fotbal i s-a asigurat continuitatea, palmaresul nu poate fi fracționat.

Cu privire la cel de-al doilea motiv de recurs, referitor de nerespectarea art. 501 alin. (3) C. proc. civ., potrivit căruia în rejudecare instanța va judeca din nou, apreciază că în cauză instanța de apel nu a rejudecat, ci a preluat paragrafe din hotărârea primei instanțe de casare, a arătat că le înțelege, însă nu le-a respectat. Consideră că instanța de apel trebuia să judece cauza cu propriile raționamente juridice, însă acestea lipsesc, iar cadrul procesual este stabilit greșit. Precizează că prin cadrul procesual stabilit prin cererea conexă se solicită să se stabilească că palmaresul echipei aparține recurentului, fiind logic că, din moment ce echipa a luat naștere în anul 1947, iar cererea de chemare în judecată a fost formulată în anul 2017, se solicită întregul palmares.

Mai arată că prima instanță de recurs a recomandat instanței de apel să clarifice aspectul de mai sus, însă aceasta a făcut referire la intervalul de timp 2003-2017 fără să motiveze, motiv pentru care se încalcă art. 501 alin. (3) cu raportare la 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ., întrucât lipsește o judecată efectivă în cauză.

În continuare, susține că, în toate fazele procesuale anterioare, au fost invocate excepțiile lipsei de interes și inadmisibilității, însă nicio instanță nu s-a pronunțat asupra acestora. Apreciază că nu se poate justifica în anul 2017 solicitarea palmaresului unei echipe din anul 1947 până în anul 1988, lipsind folosul practic pentru prezent și lipsind orice probă cu privire la acest aspect. Mai arată că aceste excepții au fost invocate, instanța le reia în încheierea recurată, însă nu se pronunță asupra acestora, la fel ca în primul ciclu procesual.

În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 249 C. proc. civ. raportat la art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ., arată că în procedura civilă se dă ceea ce se cere, iar solicitarea trebuie

probată, însă, în speță, solicitările recurentului privind probele au fost întotdeauna respinse, fiind încălcat astfel dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și dreptul la un remediu efectiv. Consideră că lipsește judecata întrucât pârâtul nu a fost în măsură să își asigure probele, deoarece instanțele de fond s-au raportat la dovedirea transferului convențional, însă acest transfer se poate realiza și în alte moduri, nu doar convențional. Voința părților a fost să transfere, acest fapt putând fi dovedit prin adresele către Federația Română de Fotbal și cu administrarea restului de probe constând în expertiza contabilă, întrucât partea adversă arată că are un interes în patrimoniu, iar prin expertiză se putea constata dacă acesta este activ în patrimoniul societății din punct de vedere contabil, când a luat naștere, dacă s-a stins și când. Prin încălcarea solicitărilor privind probatoriul apreciază că recurentului i-au fost respinse drepturi fundamentale.

De asemenea, susține că sunt încălcate și prevederile art. 58 din Statutul FRF, prin care se stabilește clar că litigiile dintre cluburi afiliate se judecă de către comisii, sens în care a invocat necompetența generală a instanțelor române, acest fapt încadrându-se în prevederile art. 488 alin. (1) pct.3 C. proc. civ. Precizează că a invocat excepția în fața instanței de fond, însă aceasta a fost respinsă nemotivat, fără a se explica de ce sunt competente instanțele de judecată române.

Înalta Curte pune în vedere reprezentantului recurentului să precizeze dacă apreciază că prin decizia de casare din primul ciclu procesual, acest motiv a fost tranșat într-un fel sau în altul.

D arată că este vorba despre un motiv de ordine publică ce a fost reiterat în al doilea ciclu procesual în apel, ca și excepțiile lipsei de interes și inadmisibilității. De asemenea, un motiv de ordine publică poate fi invocat de oricare parte, în orice stadiu procesual, toate aceste aspecte reprezentând motive de nelegalitate peste motivele de casare.

De asemenea, apreciază că se reține greșit efectul pozitiv al deciziei nr. 3425/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel încât se încalcă art. 430 C. proc. civ. cu raportare la art. 488 alin. (1) pct. 7 C. proc. civ. Precizează că prin hotărârea respectivă se arată că patrimoniul clubului nu se transferă integral către FCSB, iar în prezenta cauză se arată că palmaresul nu este un drept patrimonial, astfel încât nu poate fi incident efectul pozitiv al unei hotărâri care face referire la patrimoniu.

În plus, apreciază că se încalcă prevederile art. 5 alin. (3) C. proc. civ., prin raportare la art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ., în sensul că se aplică greșit principiul legalității, respectiv se modifică obiectul cauzei în apel prin interpretarea greșită a întinderii petiției din cererea conexă. Arată că recurentul nu s-a raportat la perioada 2003-2017, pe care ulterior instanța, în mod eronat, a reținut-o și ca interval între 2013-2017, toate aceste aspecte nefiind verificate de instanța de apel, astfel încât hotărârea atacată nu are claritate. De asemenea, nu se clarifică semnificația juridică a continuității sportive și competiționale, care sunt efectele juridice ale acestora și ce se întâmplă în lipsa continuității, spre exemplu în ipoteza în care în anul 2003 echipa ar fi încetat să mai existe, punându-se întrebarea dacă s-ar mai fi putut discuta despre acțiune în constatare, respectiv dacă partea adversă mai justifică vreun interes, aspect cu privire la care instanțele de fond nu au răspuns.

Cu privire la ultimul motiv de recurs, care privește încălcarea dispozițiilor din Legea nr. 69/2000 și Legea nr. 29/1967 privind palmaresul, arată că nu este indicată natura juridică a palmaresului, a drepturilor, a raporturilor juridice care se nasc, modifică sau sting între părți, cum și de ce se transferă palmaresul doar convențional și nu în alt mod, teza probatorie fiind cea a unicității și indivizibilității palmaresului unui club care nu și-a încetat activitatea. Precizează că atât timp cât clubului, nu entității juridice care deține clubul, i s-a asigurat continuitate, palmaresul este unic și aparține continuatorului, însă instanța nu a răspuns acestei solicitări.

Având cuvântul avocat B, cu privire la ultimul motiv de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., apreciază că dezlegarea acestei pricini impune dezlegarea unor chestiuni de drept ce nu au fost până în prezent deduse judecății. În primul rând trebuie stabilită natura juridică a dreptului asupra palmaresului și solicită să se aibă în vedere că nici în prezent, dar prin raportare la anul 1998, nu există, atât în legislație, cât și în doctrină, o definiție

a palmaresului sportiv. Cu toate acestea, există norme și atât în 1998, cât și ulterior, a existat o bogată jurisprudență la nivelul Tribunalului de Arbitraj Sportiv și al instanțelor cu atribuții jurisdicționale ce sunt afiliate la UEFA, care au tratat subiectul palmaresului sportiv, existând nenumărate decizii în acest sens.

Apreciază că instanța de apel nu a identificat și nu a definit ce este dreptul asupra palmaresului, deși a invocat prevederi normative, regulamentare, care fac referire la dreptul asupra palmaresului, la modul cum se transferă acesta și cum se probează transferul dreptului asupra palmaresului, însă nu le-a avut în considerare. Precizează că toate modificările structurii juridice au survenit ca efect al modificării legislației, iar în 1998 s-a făcut trecerea de la fotbalul amator la fotbalul profesionist, trecere impusă de normativele și reglementările Uniunii Europene de Fotbal, parte la care a achiesat Federația Română de Fotbal prin afiliere, astfel încât modificările formei juridice au fost impuse de legislație, nu au survenit pentru că reprezentanții Ministerul Apărării au vrut să facă o desprindere a secției de fotbal.

Raportat la aceste normative, norme ce reglementează transferul dreptului asupra palmaresului, solicită să se aibă în vedere că se impune dezlegarea transferului dreptului asupra palmaresului, ce impune anumite exigențe, raportat la normele existente în anul 1998, dar și ulterior, exigențe de întocmire a documentelor ad validitatem și ad probationem, pentru că întreg eșafodajul apărării părții adverse se rezumă la afirmația că nu există nicio dovadă și niciun înscris privind preluarea dreptului asupra palmaresului.

Precizează că dovada există, fiind o probă concretă, respectiv răspunsul UEFA din data de 2 iunie 2025, care arată că FCSB, în virtutea faptului că este continuatoarea activității fotbalistice, a activității sportive a echipei de fotbal Steaua București, deține palmaresul juridic. Explică faptul că la nivelul UEFA, palmaresul juridic, care în România, nefiind reglementat, poate avea valențe abstracte, are valențe extrem de concrete la nivel de competiție europeană. Solicită să se aibă în vedere că palmaresul se identifică în a fi coeficientul UEFA, un algoritm în baza rezultatelor realizate de echipa sportivă ce participă la competițiile europene de la înființare, în speță UEFA s-a raportat la anul 1947 și a calculat acest coeficient prin prisma tuturor rezultatelor obținute de-a lungul istoriei echipei de fotbal Steaua București, care, prin continuitate, s-a numit ulterior FCSB.

În ceea ce privește desprinderea din anul 1998 a secției de fotbal, conform regulamentelor Federației Române de Fotbal și ale Uniunii Europene, o entitate care se desprinde în urma unei divizări nu poate continua activitatea competițională, impunându-se ca această entitate să fie înregistrată în ultima ligă a campionatului național și neputând participa trei ani în UEFA. În concluzie, există dovada preluării palmaresului prin faptul că în anul 1998-1999, în sezonul competițional, FCSB, uzând de faptul că deține palmaresul, a continuat activitatea competițională atât în România, din postura de campioană, cât și în Europa, prin prisma rezultatelor din sezonul anterior.

De asemenea, solicită să se aibă în vedere faptul că în anul 1998 a operat o divizare prin desprinderea unei noi entități și această nouă entitate, astfel cum s-a arătat, prin faptul că a preluat palmaresul, a putut continua activitatea competițională, această continuare a activității competiționale fiind stabilită de către Curtea de Apel București în primul ciclu procesual, nemaexistând aspecte de combătut pe această temă, iar dreptul asupra palmaresului, raportat la normele avute în vedere, este indisolubil legat de activitatea competițională.

Consilier juridic C, solicită respingerea recursului pentru motivele dezvoltate pe larg în cadrul întâmpinării, urmând să se țină cont de toate înscrisurile depuse în dosar, precum și de toate deciziile pronunțate. Solicită să se constate că în continuare FCSB este de rea-credință și nu respectă hotărârile pronunțate de către instanță.

Consideră că recursul formulat de către FCSB este nul, deoarece nu se încadrează în niciunul dintre motivele de casare prevăzute de art. 488 C. proc. civ.

Înalta Curte reține că recursul a parcurs procedura de filtrare și a fost admis în principiu.

Având cuvântul consilier juridic C, referitor la primul motiv de recurs, arată că nu există achiesare și recunoaștere, iar astfel de minciuni și de alegații aduse de reprezentantul FCSB ar trebui să fie sancționate pentru că acesta încearcă să simuleze în fața instanței o altă situație de fapt. Există la dosarul cauzei apărări, întâmpinări, concluzii scrise, precizări în care s-a arătat

că în perioada 2003-2017 palmaresul echipei FCSB aparține acestei echipe și acest palmares nu reprezintă interes pentru intimat, care nu urmărește un furt de identitate. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție, dar și Curtea de Apel București au constatat că petitul cererii conexe este redactat în mod deficitar și astfel s-a înțeles că FCSB, prin cererea conexă, se referă la palmaresul echipei FCSB deoarece în perioada 2003-2017 Clubul Sportiv al Armatei Steaua nu a înregistrat un palmares al echipei de fotbal Steaua București, sens în care nu există nicio achiesare.

Referitor la primul motiv de recurs, pagina 3, alin. (3) și 4, precizează că înțelege să formuleze aceleași concluzii și precizări astfel cum au fost reținute în fond și în apel în rejudecare, în sensul că niciun judecător nu a constatat existența unei achiesări.

În replică față de susținerile domnului avocat A, apreciază că acesta încearcă să inducă în eroare instanțele, pentru că acestea s-au pronunțat asupra excepțiilor lipsei calității procesuale active și inadmisibilității acțiunii principale, respectiv atât instanța de recurs, prin decizia nr. 513/2023, cât și Curtea de Apel București și Tribunalul București, însă reprezentantul părții adverse solicită a treia sau a patra oară dezlegarea acestor excepții.

Mai solicită să se constate că FCSB nu este continuatorul echipei de fotbal Steaua București, iar Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia nr. 3425/2014, pronunțată în dosarul nr. x/3/2011 și prin decizia nr. 513/28.03.2023, pronunțată în dosarul nr. x/3/2017, a constatat, cu autoritate de lucru judecat, că la nivelul anului 1999 nu a operat un transfer integral de patrimoniu. Consideră că în stabilirea situației de fapt, în mod corect, instanțele de fond au dat eficiență autorității de lucru judecat date de decizia nr. 3425/2014 a Înaltei Curți, care a statuat că la nivelul anului 1999 nu a operat un transfer integral de proprietate.

În continuare arată că FCSB invocă motive și excepții puse în discuție la judecata fondului, a apelului, chiar și a recursului, iar Înalta Curte și Curtea de Apel București au constatat că petitul cererii conexe este redactat în mod deficitar, neînțelegând că FCSB, în cererea conexă, se referă la palmaresul echipei de fotbal FCSB, pentru că în perioada 2003-2017 Clubul Sportiv al Armatei Steaua nu a înregistrat un palmares. Astfel, precizează că nu există achiesarea la care face referire reprezentantul părții adverse, deoarece prin cererea conexă FCSB nu a solicitat constatarea palmaresului pentru perioada 2003-2017, iar acum încearcă să-și recalifice în mod nelegal această cerere. Instanțele de fond, de apel și de recurs au constatat că cererea conexă are grave deficiențe, deși este formulată de un avocat și apreciază că nu este permisă recalificarea acesteia după cinci ani.

De asemenea, consideră că recursul declarat de FCSB nu este admisibil deoarece invocă prezumții care sunt motive de netemeinicie și nu de nelegalitate. În ceea ce privește susținerile privind administrarea probatorului, învederează că acestea nu reprezintă un motiv de nelegalitate, ci de netemeinicie, sens în care solicită respingerea cererii.

Cu privire la susținerile potrivit cărora decizia Curții de Apel București nu ar fi legală pentru că instanța de apel a interpretat greșit cadrul procesual din cererea conexă, pe care a limitat-o greșit la perioada 2003-2017, apreciază că nu pot fi reținute deoarece instanța de recurs este foarte clară în pronunțarea deciziei.

În ceea ce privește dispozițiile de ordin material ce se susține că au fost încălcate pentru că instanța nu ar fi administrat nicio probă suplimentară, solicită respingerea acestui motiv de recurs, nereprezentând un motiv de nelegalitate, ci unul de netemeinicie.

Referitor la necercetarea fondului cauzei de către instanța de apel cu privire la problema adevăratei continuatoare a clubului din 1947, Steaua București și cu privire la problema transferului palmaresului echipei de fotbal, respectiv încălcarea art. 501 alin. (3) C. proc. civ., solicită respingerea și a acestui motiv de recurs formulat doar formal, care nu se încadrează în motivele exclusive ale art. 488 C. proc. civ., întrucât Curtea de Apel București a judecat în limitele casării și a ținut cont de probatoriul administrat.

Având în vedere apărările formulate pe larg în cadrul întâmpinării, solicită respingerea recursului, să se țină cont de înscrisurile aflate la dosar, precum și menținerea deciziei atacate ca fiind temeinică și legală. Susține că există hotărâri pronunțate de instanțele de judecată prin care s-a demonstrat că FCSB este de rea-credință, a înregistrat marca în anul 2014, nu deține numele și nu reprezintă continuatorul echipei de fotbal.

Înalta Curte acordă cuvântul asupra cheltuielilor de judecată, reținând că recurentul a solicitat acordarea acestora, fără a depune dovezi în acest sens.

D arată că dovada cheltuielilor de judecată se află la dosar în ciclurile anterioare, iar pentru prezentul stadiu procesual urmează să fie solicitate pe cale separată.

Consilier juridic C arată că nu solicită cheltuieli de judecată.

Înalta Curte declară dezbaterile închise și rămâne în pronunțare asupra recursului.

După deliberare,

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului civil de față, constată următoarele:

Primul ciclu procesual

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la 29 decembrie 2017 pe rolul Tribunalului București - Secția a V-a civilă sub nr. x/3/2017, reclamantul Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București” a solicitat, în contradictoriu cu pârâta SC Fotbal Club FCSB SA, să se constate că îi aparține palmaresul echipei de fotbal a Clubului Sportiv al Armatei „Steaua București” de la înființare, respectiv din anul 1947 și până în anul 2003.

Prin cererea înregistrată la 23 octombrie 2018 pe rolul Tribunalului București - Secția a III-a civilă sub nr. x/3/2018, reclamanta SC Fotbal Club FCSB SA, în contradictoriu cu pârâta Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București”, a solicitat să se constate că este titularul legal al dreptului de a utiliza, în scopuri comerciale și sportive, palmaresul fostei echipei de fotbal profesionist „Steaua București”, precum și toate derivatele sportive ce rezultă din acesta, în calitatea sa de unic continuator al activității fotbalistice al acestei echipe.

Prin încheierea din 23 aprilie 2019, Tribunalului București - Secția a III-a civilă a admis excepția conexității și a dispus conexarea cauzei înregistrate sub nr. x/3/2018 la cauza de față (dosar nr. x/3/2017).

2. Sentința pronunțată de Tribunalul București

Prin sentința civilă nr. 1628 din 5 iulie 2019, Tribunalul București - Secția a V-a civilă a admis cererea principală formulată de reclamantul Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București”, în contradictoriu cu pârâta SC Fotbal Club FCSB SA; a constatat că palmaresul echipei de fotbal a Clubului Sportiv al Armatei „Steaua București” din anul 1947 și până în anul 2003 aparține reclamantului Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București”; a obligat-o pe pârâta SC Fotbal Club FCSB SA la plata către reclamant a sumei de 100 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată; a respins, ca neîntemeiată, cererea conexă formulată de reclamanta SC Fotbal Club FCSB SA, în contradictoriu cu pârâta Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București”.

3. Decizia pronunțată în apel de Curtea de Apel București

Prin decizia civilă nr. 1034A din 28 iunie 2021, Curtea de Apel București - Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a admis apelul formulat de apelanta-pârâta SC Fotbal Club FCSB SA (fostă Fotbal Club Steaua București SA) împotriva sentinței civile nr. 1628 din 5 iulie 2019 pronunțată de Tribunalul București - Secția a V-a civilă, în contradictoriu cu intimatul-reclamant Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București” (U.M. 02301 București); a admis cererile de intervenție accesorie formulate de Asociația Steaua 1947 LTD București și Asociația Salvați Steaua; a schimbat în parte sentința apelată, în sensul că a admis excepția lipsei calității procesual active a reclamantului Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București” în privința cererii având ca obiect dreptul la palmares pentru perioada 1998-2003 și a respins această cerere în consecință; a menținut restul dispozițiilor sentinței referitoare la soluția în privința constatării că palmaresul echipei de fotbal Club Sportiv al Armatei „Steaua București” din 1947 și până în 1998 aparține reclamantului Club Sportiv al Armatei „Steaua București”, precum pe cele referitoare la soluția în privința cererii conexe; l-a obligat pe intimatul-reclamant

la plata către apelanta-pârâtă a sumei de 3.000 lei, cheltuieli de judecată (onorariu avocațial, taxă de timbru), cu aplicarea art. 453 alin. (1) și 2 și art. 451 alin. (2) C. proc. civ.

4. Decizia pronunțată în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin decizia civilă nr. 513 din 28 martie 2023, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția I civilă a admis recursul declarat de pârâta Fotbal Club FCSB SA (fostă Fotbal Club Steaua București SA) împotriva încheierii din 10 mai 2021 și a deciziei nr. 1034A din 28 iunie 2021, pronunțate de Curtea de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie; a admis recursul declarat de intervenienta Asociația Salvați Steaua împotriva aceleiași decizii; a casat încheierea și decizia recurate și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe de apel.

Al doilea ciclu procesual

5. Decizia pronunțată de Curtea de Apel București în rejudecarea apelului

Prin decizia civilă nr. 1285A din 23 octombrie 2023, Curtea de Apel București - Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a admis apelul pârâtei Fotbal Club FCSB SA împotriva sentinței; a admis cererile de intervenție accesorie formulate de Asociația Steaua 1947 LTD București și Asociația Salvați Steaua; a anulat în parte sentința apelată și rejudecând: a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului CSA în privința cererii având ca obiect dreptul la palmares pentru perioada 1998-2003 și a respins această cerere în consecință; a respins excepțiile inadmisibilității, a lipsei de interes, a lipsei calității procesuale active și pasive invocate în legătură cu cererea conexă, ca neîntemeiate; a respins cererea conexă privind constatarea dreptului de a utiliza, în perioada 2003-2017, palmaresul fostei echipe de fotbal profesionist „Steaua București”, ca neîntemeiată; a menținut dispozițiile sentinței referitoare la soluția în privința constatării că palmaresul echipei de fotbal Club Sportiv al Armatei „Steaua București” din 1947 și până în 1998 aparține reclamantului CSA și referitoare la soluția dată cererii conexe vizând perioada 1947-2003; l-a obligat pe intimatul-reclamant la plata către apelanta-pârâtă a sumei de 3.000 lei, cheltuieli de judecată.

6. Recursul declarat în cauză

Împotriva încheierii din 18 septembrie 2023 și a deciziei nr. 1285A din 23 octombrie 2023, ambele pronunțate de Curtea de Apel București-Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie, a declarat recurs pârâțul Fotbal Club FCSB SA (fostă Fotbal Club Steaua București SA).

Prin memoriul de recurs, întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 3, 5, 6 și 8 C. proc. civ., recurentul-pârât a solicitat, în principal, casarea în parte a deciziei atacate, respectiv casarea în tot a încheierii atacate și admiterea apelului, cu consecința admiterii acțiunii conexe și a respingerii în tot a acțiunii principale, iar în subsidiar, casarea în parte a deciziei recurate, respectiv casarea în tot a încheierii recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel sau primei instanțe.

Cu titlu prealabil, recurentul-pârât a menționat că recursul formulat nu vizează soluția de admitere a excepției lipsei calității procesuale active a reclamantului CSA aferentă perioadei 1998-2003 și a respingerii acțiunii în această privință, precum și că încheierea recurată este criticată sub aspectul respingerii cererii de probatorii formulate de reprezentantul recurentului la termenul din 18.09.2023, iar decizia recurată este criticată din perspectiva respingerii cererii conexe formulată de Fotbal Club FCSB SA și a admiterii în parte a cererii principale, inclusiv asupra nepronunțării asupra excepțiilor procesuale invocate (excepția inadmisibilității, excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului).

i. Primul motiv de recurs invocat este întemeiat pe dispozițiile art. 488 pct. 5 C. proc. civ.:

- Printr-o primă critică subsumată acestui prim motiv de recurs, recurentul invocă încălcarea prevederilor art. 436 C. proc. civ., în sensul că, deși a luat act de achiesarea parțială a intimatului-reclamant asupra dreptului recurentului-pârât la palmaresul aferent perioadei 2003-2017, instanța de apel nu a pronunțat o hotărâre în măsura recunoașterii.

Arată, în acest sens, că în încheierea din 18.09.2023 se menționează că reprezentantul convențional al reclamantului precizează că partea pe care o reprezintă nu a contestat

palmaresul echipei „Steaua”, deținut de pârâtul-recurent aferent perioadei 2003-2017, instanța confirmând că această achiesare parțială a fost precizată și în întâmpinare.

Achiesarea reclamantului, în apel, asupra acestui aspect, a reprezentat o manifestare neechivocă, unilaterală și voluntară a voinței părții implicate în litigiu, de a accepta parțial pretențiile pârâtului, iar achiesarea trebuia să conducă la încheierea litigiului prin recunoașterea parțială a solicitării din cererea conexă.

Refuzul instanței de apel de a se pronunța în sensul de a lua act de achiesarea expres formulată e cauzată de încălcarea dispozițiilor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității hotărârii recurate.

- Printr-o altă critică, recurentul a invocat că hotărârea recurată a fost dată cu încălcarea prevederilor art. 250 art. 327 și art. 329 din același cod, în sensul că, deși este de notorietate aspectul că recurentul-pârât a preluat și continuat activitatea sportivă și competițională a echipei de fotbal „Steaua”, a respins cererea conexă raportându-se exclusiv la convențiile încheiate de părți.

Arată că instanța putea concluziona, în mod rezonabil, că pârâtul deține palmaresul echipei de fotbal „Steaua” exclusiv prin raportare la notorietatea acestui subiect.

Potrivit hotărârii recurate, palmaresul echipei istorice Steaua București a încetat în anul 1998, deși echipei de fotbal i s-a asigurat continuitate, în perioada 1998-2003 prin Asociația Fotbal Club Steaua București, iar din 2003 până în prezent de recurent.

Pe lângă faptul că aceste apărări reprezintă aspecte necontestate de intimat, ele sunt aspecte cunoscute, de notorietate, echipa istorică „Steaua” își continuă și azi existența sportivă și competițională, atât pe plan intern, cât și internațional, fără a avea vreo semnificație schimbarea denumirii folosite (din Steaua în acronimul FCSB), însă instanța de apel s-a pronunțat fără a apela și la instituția juridică a prezumției, rezultată din faptul că aceste aspecte sunt adevăruri general valabile și cunoscute.

Precizează că se impune casarea deciziei recurate dat fiind formalismul de care a dat dovadă instanța de apel cu ocazia soluționării cauzei exclusiv prin raportare la „convențiile” dintre părți, deși acestea conțin mențiuni clare asupra transferului drepturilor privind palmaresul echipei „Steaua”, și lipsa unui rol activ, în sensul de a face apel inclusiv la prezumții, aspecte pe care le apreciază ca încălcându-i dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare.

- Printr-o altă critică, recurentul a invocat că hotărârea recurată încălcă atât dispozițiile art. 397 alin. (1) coroborat cu art. 501 alin. (1), cu raportare la art. 204 C. proc. civ. privind dreptul de dispoziție al părților, din perspectiva limitelor investiției instanței cu privire la cererea conexă, astfel cum este acesta reglementat de art. 9 alin. (2), cât și dreptul la apărare prevăzut de art. 13 din același cod, dreptul la un proces echitabil și dreptul la un remediu efectiv prevăzute de art. 6 și art. 13 CEDO.

În dezvoltarea acestei critici, susține că instanța de apel a stabilit în mod incorect și insuficient cadrul procesual obiectiv din perspectiva hotărârii de casare și a cererii conexe, interpretând greșit hotărârea de trimitere spre rejudecare.

În primul rând, instanța de apel, deși a fost sesizată cu o hotărâre de casare în tot a primei instanțe de apel, al cărei principal motiv de recurs a fost acela de a admite cererea de chemare în judecată conexă, instanța de apel a menținut considerentele primei hotărâri de apel, interpretând greșit limitele trimiterii instanței de control judiciar, în sensul că s-a considerat sesizată exclusiv a judeca dreptul asupra palmaresului aferent perioadei 2003-2017.

Precizează că instanța de apel, în rejudecare, a interpretat greșit cadrul procesual din cererea conexă, pe care l-a limitat greșit la perioada 2003-2017, respectiv nu a analizat apărările și nu a soluționat excepțiile invocate de pârât.

Arată, astfel, că instanța de apel a copiat și a indicat în mod formal considerentele deciziei de casare, care însă nu soluționau definitiv litigiul, ci doar stabileau limitele rejudecării și obligațiile instanței de trimitere, nu a arătat care este silogismul judiciar propriu cu privire la motivele stabilite prin decizia de casare a fi analizate cu ocazia rejudecării apelului, a preluat susținerile intimaților fără să le verifice raportat la apărările formulate și la probatoriu, nu a administrat nicio probă suplimentară, nu a analizat efectiv aspectele de fapt și de drept ce formează obiectul dosarului, raportat la susținerile contradictorii ale părților, nu s-a raportat și

nu a analizat argumentele și probele recurenților, pe care le-a exclus de plano, nu a analizat și nu a verificat aspectele de nelegalitate invocate de recurenta-pârâtă raportat la situația de fapt și de drept, câtă vreme nu a administrat probe suplimentare.

Precizează că sensul deciziei de casare era tocmai ca, în rejudecare, instanța de trimitere să analizeze efectiv toate aspectele indicate și dacă este cazul să se administreze probe suplimentare.

Arată, în acest sens, că deși se impunea administrarea de probe pentru stabilirea situației de fapt și de drept cu privire la situația palmaresului echipei de fotbal „Steaua București”, instanța de apel a respins probele solicitate și nu a lămurit corect aspectele indicate prin decizia de casare, pentru care era necesară suplimentarea probatoriului, fiind încălcate principiul disponibilității reglementat de art. 9 și art. 22 alin. (2), principiul aflării adevărului prevăzut de art. 22 din același cod, dreptul la un proces echitabil și dreptul la un remediu efectiv prevăzute de art. 6 și art. 13 CEDO.

- Subsumat aceleiași critici, recurentul susține și că instanța de apel nu a analizat apărările și nu a soluționat excepțiile invocate de către recurenta-pârâtă.

Menționează, în acest sens, că a invocat excepția lipsei de interes a reclamantului în promovarea cererii de chemare în judecată, excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată și excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului, iar instanța de apel nu a analizat și nu s-a pronunțat cu privire la aceste excepții, fiind încălcate principiul disponibilității și limitele investiției instanței.

ii. Printr-un al doilea motiv de recurs, întemeiat, de asemenea, pe prevederile art. 488 pct. 5 C. proc. civ., recurentul a invocat necercetarea fondului cauzei de către instanța de apel cu privire la problema adevăratei continuatoare a clubului din 1947 „Steaua București” și cu privire la problema transferului/păstrării palmaresului echipei de fotbal, cu încălcarea prevederilor art. 501 alin. (3) C. proc. civ.

Susține că lipsa administrării de probe suplimentare coroborată cu ignorarea probelor administrate în ciclurile procesuale anterioare a determinat o concluzie total opusă, respectiv admiterea în parte a cererii principale și respingerea cererii conexe.

Concluzia necercetării fondului rezultă din neanalizarea probelor administrate în ciclurile procesuale anterioare și în rejudecarea apelului, dar și din neanalizarea motivelor, apărărilor și argumentelor invocate de recurent.

Precizează că instanța de apel a ignorat poziția forurilor oficiale fotbalistice interne și internaționale care stabilesc în persoana sa aspectul adevăratei continuatoare a clubului „Steaua București”, cât și probatoriile depuse de aceasta (extras site CSA, unde se recunoaște preluarea și continuarea activității fotbalistice a echipei „Steaua” de către recurent).

Susține că instanța de apel nu a analizat aspecte esențiale pentru soluționarea prezentei cauze. Astfel, pentru perioada 1947-1967, nu a arătat de unde rezultă drepturile intimatului-reclamant asupra palmaresului istoric al echipei de fotbal „Steaua București” din 1947.

Acest aspect a fost cenzurat prin casarea cu trimitere spre rejudecare în vederea stabilirii cu exactitate a limitelor investiției instanței ca urmare a neanalizării de către instanța de apel a întregii perioade pentru care se invocă drepturile asupra palmaresului.

Examinarea dispozițiilor legale menționate devenea incidentă numai după ce instanța clarifica perioada pentru care s-a formulat petitul conex, în special pentru 1947-2003.

Consecința acestei modalități de analiză a motivelor de apel a determinat o incorectă și insuficientă stabilire a cadrului procesual obiectiv din perspectiva cererii conexe, generând o încălcare a limitelor investiției instanței, conform art. 22 alin. (6) și art. 397 alin. (1) C. proc. civ., a principiului disponibilității și a dreptului la un proces echitabil.

iii. Printr-un al treilea motiv de recurs, întemeiat, de asemenea, pe prevederile art. 488 pct. 5 C. proc. civ., recurent a invocat nelegalitatea încheierii atacate, ca urmare a respingerii probelor solicitate în rejudecarea apelului.

Respingând, cu o motivare lacunară și străină de natura cauzei, probele solicitate, instanța de apel a încălcat dispozițiile art. 501 alin. (4) din Codul de procedură civilă, conform cărora în cazul rejudecării după casarea cu trimitere sunt admisibile orice probe prevăzute de lege.

Procedând astfel, pe lângă dispozițiile legale menționate, instanța de apel a încălcat și principiile rolului activ al judecătorului, contradictorialității și dreptului la apărare, precum și dreptul la un proces echitabil, date fiind dezlegările deciziei de casare.

A mai arătat și că, prin răsturnarea sarcinii probei cu privire la dreptul de proprietate asupra palmaresului, s-au încălcat dispozițiile art. 249 și urm. C. proc. civ. și art. 6 par. 1 CEDO, întrucât intimatul-reclamant era cel ținut să probeze păstrarea palmaresului în patrimoniul său.

În cererea conexă, instanța este ținută, atât în temeiul dispozițiilor rolului activ și al aflării adevărului, apelând inclusiv la prezumții, având în vedere notorietatea continuității fotbalistice și competiționale de către recurent, a preluării echipei, a locului în grupă în sezonul următor, cât și în raport de decizia de casare, să analizeze situația de fapt și de drept, dar și să deslușească raporturile juridice incidente, prin administrarea de probe necesare și utile cauzei, apte să ducă la aflarea adevărului.

Arată că necercetarea fondului a fost reținută de instanța supremă ca rezultând din respingerea probei cu expertiză, interogatoriu și adrese către FRF și LPF, cu concluzia casării deciziei cu trimitere spre rejudecare, deoarece respingerea probelor poate fi asimilată cu nesocotirea contradictorialității, dreptului la apărare și dreptului la un proces echitabil.

Invocă existența unei insuficiente stabiliri a cadrului procesual obiectiv, din perspectiva perioadei de timp pentru care a fost formulată acțiunea conexă și a elementelor specifice acțiunii privind dreptul asupra palmaresului, a neanalizării specificului fotbalistic al prezentului dosar, dar și al lipsei oricărui text legal privind stabilirea dreptului asupra palmaresului în favoarea intimatului.

Menționează că instanța de apel a încălcat dispozițiile art. 249 și urm., art. 264 C. proc. civ. și art. 6 par. 1 CEDO, prin ignorarea înscrisurilor depuse de recurent și interveniente, în condițiile în care instanța de apel nu a administrat alte probe.

Consideră că sarcina probei în cererea principală, aflată în directă legătură cu cererea conexă, revenea intimatului-reclamant, care ar fi trebuit să probeze transferul către un alt terț ori păstrarea palmaresului în patrimoniul său, având în vedere caracterul acțiunii introductive.

iv. Prin cel de-al patrulea motiv de recurs, întemeiat pe dispozițiile art. 488 pct. 6 C. proc. civ., recurentul a invocat că decizia atacată este, pe de o parte, nemotivată, iar pe de altă parte, conține motive contradictorii și străine de natura pricinii.

Susține că decizia recurată este nemotivată întrucât nu conține niciun text legal ori temei legal în ceea ce privește aspectele referitoare la dreptul asupra palmaresului aparținând echipei de fotbal „Steaua București”.

Decizia recurată conține și motive contradictorii reținând, pe de o parte, respingerea probelor solicitate de recurent, la termenul din 18.09.2023, iar, pe de altă parte, admiterea acțiunii intimatului-reclamant și respingerea cererii conexe, cu motivarea că recurentul-pârât nu a dovedit transferul dreptului asupra palmaresului.

Hotărârea atacată conține motive străine de natura pricinii cu privire la legătura pretinsă, dar inexistentă, între decizia privind mărcile, în care se reține că intimatul-reclamant nu a transferat integral patrimoniul său și dreptul asupra palmaresului, în contextul în care are autoritate de lucru judecat aspectul că palmaresul nu este un drept patrimonial. În plus, marca pretins aparținând intimatului-reclamant nu are nicio legătură cu obiectul prezentei cauze.

v. Prin cel de-al cincilea motiv de recurs, întemeiat pe dispozițiile art. 488 pct. 5 și 8 C. proc. civ., recurentul, reluând susținerile anterioare, a invocat încălcarea dreptului la un proces echitabil ca urmare a respingerii probelor solicitate, în condițiile în care în rejudecare erau admisibile orice probe, conform art. 501 respectiv ca urmare a respingerii cererii conexe, deoarece nu a fost dovedit transferul dreptului asupra palmaresului, în condițiile în care instanța de apel avea la îndemână prezumția, care se corobora cu probatoriul administrat.

vi. Prin cel de-al șaselea motiv de recurs, întemeiat pe dispozițiile art. 488 pct. 3 C. proc. civ., recurentul a solicitat respingerea acțiunii, ca inadmisibilă ori ca nefiind de competența instanțelor judecătorești, date fiind prevederile art. 58 din Statutul FRF care instituie în mod imperativ obligația soluționării litigiilor izvorâte din sau în legătură cu activitatea fotbalistică din România în care sunt angrenate cluburile afiliate exclusiv de comisiile cu atribuții

jurisdicționale ale FRF, corelativ cu interdicția soluționării acestor litigii de către instanțele judecătorești.

Susține că prezentul litigiu este izvorât ori cel puțin se află în legătură cu activitatea fotbalistică din România, în acesta fiind angrenate cluburi afiliate ale FRF, iar legislația aplicabilă nu instituie în mod expres obligația soluționării acestui tip de litigii în fața instanțelor competente.

Mai arată și că intimatul-reclamant este un club de fotbal afiliat FRF, contrar reținerii instanței.

vii. Prin cel de-al șaptelea motiv de recurs, întemeiat pe dispozițiile art. 488 pct. 5 și 8 C. proc. civ., recurentul susține că instanța de apel a încălcat prevederile art. 430 C. proc. civ. atunci când a reținut efectul pozitiv al considerentelor deciziei civile nr. 3425/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție în litigiul pendinte.

- În dezvoltarea unui prim aspect subsumat acestui motiv de recurs, a susținut că decizia de casare nu stabilește că efectul pozitiv al deciziei menționate are aplicabilitate în cauză, ci doar că instanța de apel (în al doilea ciclu procesual) nu a analizat aspectele privind incidența art. 431 alin. (2)

Susține că, respectând indicația de analiză din decizia de casare, efectul pozitiv al deciziei civile nr. 3425/2014 nu are aplicabilitate în cauză, pentru că în prezentul litigiu a fost stabilit definitiv caracterul nepatrimonial al dreptului la palmares, în contextul în care în decizia menționată se face referire strict la neoperarea totală a unui patrimoniu.

Arată că litigiul anterior a avut ca obiect drepturi de proprietate intelectuală (anularea unei mărci), iar toate constatările din cuprinsul deciziei respective fac referire la aceste aspecte, iar nu la dreptul asupra palmaresului.

Precizează, aşadar, că în dosarul anterior nu s-a analizat și nu s-a făcut legătura între echipa de fotbal istorică „Steaua” și nu s-a analizat palmaresul echipei de fotbal, în timp ce în prezentul litigiu se analizează desprinderea secției de fotbal care a preluat și palmaresul.

Menționează, totodată, că decizia anterioară face referire la aspecte ce excedează prezentei cauze, constând în notorietatea denumirii „Steaua” și la anularea mărcii înregistrate de părțile din acel dosar pentru rea-credință, în timp ce în prezentul litigiu se analizează doar dreptul asupra palmaresului.

În aceste condiții, consideră că decizia anterioară nu poate produce efecte în prezentul litigiu, în acord cu principiul relativității efectelor hotărârii judecătorești prevăzut de art. 435 C. proc. civ.

Mai arată că, în prezenta cauză, decizia anterioară ar fi putut avea cel mult forța probantă a unui înscris, care se impune a fi coroborat cu probatoriul direct administrat în prezentul dosar, iar recurentul a făcut dovada contrară cu privire la adevărata succesoare a clubului/echipei de fotbal „Steaua București”, potrivit art. 435 alin. (2)

Nu trebuie confundată marca cu palmaresul și nici drepturile aferente/asupra acestora, cu atât mai mult cu cât, din perspectiva analizată, prezintă relevanță marca „Steaua”, care în ultimii 17 ani a fost folosită doar de recurenta-pârâtă, adică de secția de fotbal, doar pentru fotbal.

În condițiile în care obiectul prezentului dosar îl constituie palmaresul, rezultă că nu există nicio legătură între palmares și drepturile de proprietate intelectuală asupra diverselor mărci, motiv pentru care consideră că decizia nr. 3425/2014 nu are vreun efect pozitiv datorat unei preținse autorități/puteri de lucru judecat în prezentul dosar.

- În continuare, în legătură cu același motiv de recurs, recurentul a invocat și încălcarea de către instanța de apel a dreptului la un proces echitabil, a dreptului la un remediu efectiv și a principiului nemijlocirii administrării probelor.

Având în vedere toate aspectele și argumentele indicate anterior, consideră că este necesară administrarea de probe pentru a se identifica corect, complet și real adevărata situație a transferului palmaresului secției de fotbal operat în 1998, inclusiv cu privire la problema transferului ori păstrării palmaresului echipei de fotbal „Steaua”.

Apreciază ca fiind necesară administrarea de probatorii noi în mod direct în acest dosar cu privire la problema adevăratei continuatoare a clubului/echipei de fotbal „Steaua” și a

transferului/păstrării palmaresului, conform dispozițiilor art. 16 și art. 22 C. proc. civ., respectiv a prevederilor art. 6 par. 1 CEDO.

Susține că instanța de apel a încălcat prevederile art. 327 și art. 329 din cod cu ocazia aplicării unor prezumții judiciare cu privire la aspectul transmiterii palmaresului și a pretensei legături dintre dreptul asupra mărcii „Steaua” și palmaresul echipei de fotbal „Steaua”.

viii. Prin cel de-al optulea motiv de recurs, întemeiat pe dispozițiile art. 488 pct. 5 C. proc. civ., recurentul a invocat încălcarea principiului legalității procesului civil, prevăzut de art. 7 raportat la art. 22 alin. (2) C. proc. civ., prin aceea că decizia recurată nu conține temeiul juridic și normele juridice încălcate de prima instanță și nici normele care să argumenteze raționamentele și soluția din decizia recurată cu privire la aspectele privitoare la dreptul asupra palmaresului.

Aceeași constatare rezultă și din aspectul modificării în mod nelegal a obiectului și a cauzei acțiunii direct în apel cu privire la aspecte neinvocate prin acțiunea introductivă și care nu formau obiectul procesului, anterior menționate.

Subsumat aceluiași motiv de recurs, invocă și încălcarea art. 5 alin. (3), din moment ce instanța de apel pare că a judecat cauza în echitate, fără să indice nicio dispoziție legală în sprijinul afirmațiilor sale, ignorând dispoziții legale exprese și încălcând alte prevederi legale imperative, precum și principii fundamentale ale procesului civil.

Instanța de apel nu a clarificat motivul pentru care continuitatea activităților sportive și competiționale ale clubului de fotbal „Steaua București” de către recurent și preluarea locului în grupe în sezonul competițional următor nu are semnificația juridică a preluării și deținerii palmaresului echipei.

Decizia atacată nu clarifică obiectiv cauza, întrucât instanța de apel vorbește despre o „echipă istorică Steaua” și despre o echipă deținută de recurent, fără a clarifica dacă este aceeași echipă sau sunt două echipe distincte.

Mai afirmă ca fiind nelegale și străine de natura cauzei considerentele potrivit cărora: „în absența preluării palmaresului, FCSB nu ar fi putut continua activitatea competițională nu poate fi primit deoarece continuarea în Divizia A în sezonul următor a avut la bază o manifestare de voință specială între Asociație și FCSB”, respectiv „continuarea activității sportive la nivelul anului 1998 s-a realizat de Asociația FC Steaua nu în considerarea preluării palmaresului, ci în considerarea mențiunilor din actul constitutiv”, având în vedere că aprobarea continuării activității competiționale în Divizia A, în același loc anterior deținut de echipă, în sezonul competițional următor, nu se putea realiza doar în baza acordului privat (special) dintre două entități private, ci trebuia aprobată de FRF.

Or, această entitate de drept privat și de interes public nu putea aproba continuarea, în lipsa palmaresului.

În realitate, prin respingerea probei de a se solicita relații de la FRF de către instanța de apel nu a fost clarificat acest aspect.

În legătură cu aceste chestiuni, arată că preluarea palmaresului este singura condiție juridică a aprobării de către FRF a continuării activității competiționale din locul în clasamentul respectiv din eșalonul în care se afla echipa „Steaua București” la data preluării activității competiționale de către recurent.

Cele două entități juridice care au fost înființate chiar de reclamant (sau cel puțin cu acordul său), respectiv Asociația Fotbal Club Steaua București după anul 1998 și, ulterior, din anul 2003, societatea pârâtă Fotbal Club Steaua București SA, au preluat și continuat activitatea și tradiția echipei de fotbal „Steaua București”, situație de fapt tradusă prin participarea neîntreruptă în competițiile de fotbal și preluarea, respectiv completarea palmaresului ce face obiectul cauzei deduse judecății.

Palmaresul echipei „Steaua” este unic, întrucât activitatea competițională nu a fost întreruptă.

Între palmares și dreptul de participare în competițiile de fotbal există o interconexiune obligatorie, întrucât persoanele juridice ulterior înființate au preluat și continuat activitatea sportivă pe plan competițional din momentul la care a încetat activitatea secției de fotbal, începând cu anul 1998, exclusiv prin prisma preluării palmaresului (rezultatelor anterioare).

Relevând cadrul factual, recurenta-pârâtă susține că din statutul Asociației, respectiv din actul constitutiv al societății denumite inițial Fotbal Club Steaua București SA, rezultă că obiectul acestora a fost acela de a continua tradiția de mai multe decenii a fotbalului profesionist al echipei istorice „Steaua București”, a cărei susținere nu a mai putut fi asigurată de armată și ulterior de asociația înființată prin Ordinul MAPN. Prin înființarea în anul 1998 a Asociației Sportive Fotbal Club Steaua București a fost continuată activitatea Clubului de Fotbal Steaua București și, din anul 2003 până în prezent, activitatea Clubului de Fotbal Steaua București, actual Fotbal Club FCSB SA, a fost continuată în cadrul organizat de această din urmă persoană juridică, a cărei susținere nu a mai putut fi asigurată de asociația înființată chiar de intimat, sens în care afirmă că se poate reține existența unui raport juridic securizat în timp, făcând trimitere, în acest sens, la principiul securității juridice. Palmaresul nu se regăsește în patrimoniul vreunei persoane, nefiind un drept patrimonial, numai persoana juridică care administrează echipa aflată în competiție poate să-l invoce, în cazul recurentului actuala societate FCSB SA (fostă Steaua București SA), în calitate de unic continuator al activității competițional fotbalistice. Continuarea de către societatea pârâtă a activității fotbalistice nu ar fi putut să existe în lipsa preluării palmaresului, deoarece nu există posibilitatea legală de a participa cu o echipă nou-înființată direct într-o competiție sportivă profesionistă organizată în România, la nivelul eșalonului ligii I, de FRF.

În continuare, expunând, de asemenea, situația de fapt, recurenta-pârâtă face trimitere la cererea conexă de chemare în judecată și arată că drepturile solicitate asupra palmaresului privesc perioada 1947-2017, în timp ce reclamanta din cererea inițială solicita drepturile aferente perioadei 1947-2003.

Reprezentanții intimatului nu au contestat că secția lor de fotbal, înființată în anul 1947, s-a transformat în anul 1998 în asociație sportivă non-profit, cu denumirea Asociația Fotbal Club Steaua București, asociație fără scop lucrativ, reorganizată în 2003, prin comasare, în Fotbal Club Steaua București SA, actuala Fotbal Club FCSB SA.

Rezultă că recurenta-pârâtă este continuatoarea în drepturi a asociației non-profit înființată în anul 1998, care, la rândul său, este continuatoarea secției de fotbal a CSA. În anul 1998, intimatul a desființat secția de fotbal și a transferat echipa de fotbal profesionist cu denumirea „Steaua București” și implicit toate drepturile și obligațiile asociate acesteia Asociației Fotbal Club Steaua București, iar din anul 2003 către recurent. Transferul echipei de fotbal, a locului în grupe, a drepturilor federative ale jucătorilor, a „istoriei și trecutului glorios” include și transferul palmaresului clubului.

ix. Printr-o primă critică subsumată cel de-al nouălea motiv de recurs invocat (întemeiat pe prevederile art. 488 pct. 5 și 8 C. proc. civ.), recurentul a invocat încălcarea normelor legale privind dreptul asupra palmaresului sportiv.

Astfel, a susținut că prin decizia recurată s-a reținut în mod nelegal caracterul de drept principal, iar nu accesoriu al dreptului la palmares.

În acest sens, a făcut trimitere la definiția palmaresului potrivit Dicționarului explicativ al limbii române și a menționat că reglementarea palmaresului se regăsește în art. 1 alin. (2) și în art. 13 alin. (1) din Legea nr. 69/2000, conform cărora scopul activității sportive îl reprezintă obținerea unor victorii.

Palmaresul alături de drepturile derivate din acesta reprezintă bunuri incorporale, fără valoare contabilă. Cele mai importante elemente care nu doar formează, ci chiar sunt clubul în sine, sunt cele nepatrimoniale: palmares, istorie, culori.

Dreptul de proprietate asupra palmaresului sportiv este un drept personal nepatrimonial subiectiv, indisolubil legat de entitatea (echipa) care participă în competiție și asigură continuitate activității sportive, fiind un drept absolut, opozabil erga omnes, dar în același timp accesoriu echipei care l-a obținut.

- În continuare, relevând cadrul factual a făcut trimitere la istoricul organizării activității sportive a intimatului, pentru ca ulterior să invoce faptul că instanța de apel a încălcat și aplicat eronat normele de drept material privind specificul sportiv și fotbalistic al speței și continuitatea activităților fotbalistice, respectiv dispozițiile Legii nr. 69/2000 și ale Legii nr.29/1967.

În acest sens, a afirmat că instanța de apel a încălcat dispozițiile speciale care guvernează materia specifică a palmaresului sportiv, susținând nelegal că a făcut abstracție de activitatea sportivă a părților în litigiu.

Procedând astfel, instanța de apel a ignorat specificul obiectului dosarului, încălcând art. 29 și 32 C. proc. civ., precum și art. 26 din Legea nr. 69/2000, respectiv art. 14 și Anexa nr. 3 din Legea nr. 29/1967.

În argumentarea acestei critici, recurentul a reiterat susținerile privitoare la aspectul că instanța de apel a soluționat cauza fără să intre în cercetarea reală și efectivă a fondului cauzei, cu încălcarea dreptului la un proces echitabil.

În egală măsură, continuarea activităților sportive și competiționale ale Clubului de fotbal „Steaua” are semnificația juridică a preluării palmaresului.

Palmaresul nu se regăsește în patrimoniul vreunei persoane, nefiind un drept patrimonial, astfel că numai persoana juridică care administrează echipa aflată în competiție poate să-l invoce, respectiv recurentul, în calitate de continuator al activității competițional fotbalistice, fără a emite pretenții că l-ar deține în proprietate, de aceea petitul cererii conexe se referă la dreptul de a utiliza palmaresul și nu se solicită constatarea dreptului de proprietate asupra palmaresului, cum a solicitat intimatul.

Continuarea de către această entitate a activității fotbalistice nu ar fi putut să existe în lipsa palmaresului deoarece, conform Statutului FRF, a normelor și regulamentelor în materie adoptate de FRF și de FIFA, nu există posibilitatea legală de a participa cu o echipă nou-înființată direct într-o competiție sportivă profesionistă organizată în România, la nivelul eșalonului ligii I.

Din coroborarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 69/2000 (art. 1 art. 4 art. 14 și Anexa nr. 3 din Legea nr. 29/1967) rezultă că între palmares și continuitatea activității fotbalistice există o indivizibilitate naturală. Așadar, palmaresul în cauză nu poate face obiectul dreptului de proprietate al intimatului.

În lipsa palmaresului nu exista posibilitatea legală de a continua activitatea competițională din locul în clasament, respectiv din eșalonul în care se afla echipa în cauză la data preluării activității competiționale de către noua entitate.

În continuare, relevând cadrul factual, recurentul menționează că este membru al Federației Române de Fotbal (FRF), precum și că intimatul nu a probat o înregistrare la FRF sau o certificare de către FRF a palmaresului solicitat în cauză.

Pe de altă parte, niciodată intimatul nu a fost afiliat la FRF și nu a avut dreptul de a desfășura (și nu a desfășurat în concret) activități în plan fotbalistic, aspect care urma a fi probat prin adresa solicitată în apel către FRF, solicitare respinsă însă.

Prin urmare, în condițiile în care intimatul nu a fost afiliat la FRF, nu a avut dreptul de a desfășura activități fotbalistice și nici nu a desfășurat vreodată în concret astfel de activități în fața FRF, rezultă cu evidență că palmaresul solicitat prin acțiune nu aparține în realitate acestuia, ci recurentului-pârât.

Rezultă, atât din punct de vedere juridic, cât și logic, că palmaresul creat de echipa de fotbal „Steaua” a rămas la secția de fotbal, deci a urmat entitatea care l-a creat și căreia i-a fost acordat (echipa de fotbal, care în mod evident aparține secției de fotbal și deci recurentului, care a preluat și este continuatorul, din anul 2003, al activității echipei de fotbal „Steaua”).

În concluzie, o echipă de fotbal nu poate fi disociată de palmaresul său, care aparține exclusiv echipei, iar nu proprietarilor vremelnici ai acesteia, conform principiului de drept *accessorium sequitur principale*.

Mai arată și că, din 1998, asociația, respectiv din 2003, recurenta au preluat, continuat și organizat activitatea fotbalistică, iar după desprindere au făcut publică deținerea echipei și a palmaresului asociat acesteia, aspect de notorietate, utilizarea realizându-se în mod public, legitim și unanim recunoscut, fapt rezultat atât din presa internă, cât și din cea internațională, aspecte neanalizate de instanța de apel.

- Printr-o altă critică, subsumată, de asemenea, motivului de recurs întemeiat pe dispozițiile art. 488 pct. 8, recurentul a menționat că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material privind separarea secției de fotbal a intimatului și Protocolul de predare-

primire a activelor și pasivelor, încălcând astfel art. 977 C. civ. de la 1864 și art. 1266 din Legea nr. 287/2009 privind C. civ.

Afirmă, în acest sens, ca fiind nelegală reținerea instanței de apel conform căreia neincluderea în convențiile încheiate a palmaresului ar duce la concluzia că acest palmares ar fi rămas la clubul CSA, din care s-a desprins secția de fotbal.

Interpretarea instanței de apel dată convențiilor încalcă principiile de interpretare a actelor juridice civile prevăzute atât în vechiul, cât și în actualul C. civ., respectiv principiul voinței reale a părților (art. 977 respectiv art. 1266 alin. (1), în sensul că interpretarea actelor nu trebuie să se facă după sensul literal al termenilor, principiul conform căruia actul trebuie interpretat în sensul de a produce efecte, iar nu de a nu produce efecte (art. 978 respectiv art. 1268 alin. (3), încalcă interpretarea sistematică (art. 982 respectiv art. 1267 și cea teleologică (art. 1266 alin. (2), precum și regula de interpretare conform căreia convenția nu cuprinde decât lucrurile asupra cărora se pare că părțile și-au propus a contracta, oricât de generali ar fi termenii cu care s-a încheiat (art. 984 respectiv art. 1268 alin. (4)

Astfel, arată că ordinele, protocoalele și tranzacția judiciară invocate de intimat și de instanța de apel, analizate în decizia recurată, nu au reglementat și nu puteau reglementa decât transmiterea bunurilor materiale, iar nu a drepturilor personal nepatrimoniale sau a bunurilor incorporale între cele două entități - clubul și secția de fotbal desprinsă și preluată de noua entitate înființată.

Acestea nu au prevăzut (și nici nu ar fi putut să o facă) faptul că se transmite palmaresul de la club la secția de fotbal, deoarece palmaresul nici nu putea fi predat, fiind un bun incorporeal și, totodată, era logic din punct de vedere juridic că palmaresul creat și obținut de echipa de fotbal urmează echipa.

Relevând situația de fapt, menționează că un aspect relevant este și acela că au fost predate fizic de către intimat noilor entități (deci inclusiv recurentului), trofee câștigate de echipa de fotbal, respectiv cupe și medalii ce se aflau în patrimoniul secției de fotbal.

Faptul că nu era necesar și nici posibil ca prin convențiile încheiate între părți să fie menționat palmaresul istoric rezultă din caracterul de act care a consemnat doar un transfer material de la club către secția de fotbal desprinsă, astfel cum rezultă și din dispozițiile art. 78 și urm., inclusiv art. 80 din Legea nr. 69/2000.

Prin urmare, convențiile invocate de instanța de apel au consemnat doar un transfer de bunuri materiale necesare pentru continuarea activității de secția de fotbal desprinsă, însă, în mod evident, nu era necesară consemnarea unui pretins transfer al drepturilor asupra palmaresului.

Instanța de apel a analizat superficial doar convențiile de predare a activelor și pasivelor, fără să analizeze și să le coreleze cu cele susținute ori cu prezumțiile generate de notorietatea transferului/preluării echipei (inițial către asociație și din 2003 către recurent).

- Printr-o altă critică, subsumată aceluiași motiv de recurs, recurentul a invocat încălcarea de către instanța de apel a normelor legale privind transmisiunea patrimoniului în cazul persoanelor juridice (art. 41 art. 47 alin. (2) din Decretul nr. 31/1954).

Arată că operațiunile care au intervenit între părți au reprezentat o reorganizare a intimatului, sub forma divizării, caz în care operează o transmisiune cu titlu universal de drept, în temeiul legii.

Reiterând criticile anterioare, recurentul susține că prin convențiile încheiate s-a statuat exclusiv sub aspect material (transmisiunea bunurilor materiale, iar nu și a celor incorporale, precum dreptul asupra palmaresului).

Analizând în ansamblu convențiile indicate, afirmă că instanța de apel s-a mulțumit să preia argumentația din decizia de casare, fără să administreze probe pentru aflarea adevărului.

Astfel, arată că la nivelul anului 1998 a operat o divizare parțială a intimatului, din care secția de fotbal a fost desprinsă și constituită în Asociația Fotbal Club Steaua, ce a desfășurat activități de fotbal, iar intimat nu a mai fost autorizat și nu a mai desfășurat activități de fotbal cu echipa „Steaua”. Chiar și în situația unei divizări parțiale, era necesar ca acesta să dovedească că a deținut, păstrat ori preluat palmaresul asupra căruia invocă drepturi.

Din probatoriul administrat în toate ciclurile procesuale, dar neanalizat de instanța de apel în rejudecare, rezultă că din moment ce activitatea fotbalistică a fost desfășurată ulterior anului 1998 doar de Asociație și din anul 2003 de recurent, aceasta a presupus și folosirea palmaresului, ceea ce demonstrează că palmaresul nu a fost deținut/folosit de intimat, care nu mai avea secție de fotbal.

Ca atare, nu era necesară probarea în mod expres a transmiterii drepturilor ori bunurilor, mai ales a drepturilor personale nepatrimoniale.

Cu toate acestea, sub aspectul dovedirii transmiterii dreptului asupra palmaresului, este elocvent faptul că noua entitate, Asociația Fotbal Club Steaua, constituită în anul 2008 în urma divizării CSA, a preluat acest palmares, întrucât a putut să continue competițiile în care vechea entitate fotbalistică era angrenată anterior divizării, preluând punctele obținute de vechea entitate în ediția de campionat 1998-1999, până la momentul preluării, și continuând competițiile în care era angrenată echipa anterior.

Menționează că în sezonul competițional 1998-1999 (anul divizării), „Steaua” a continuat pe plan național și internațional în competițiile fotbalistice, datorită punctelor câștigate în Campionatul Național Divizia A, cât și victoriilor obținute în Cupa României atât anterior, cât și ulterior divizării, de vechea și, respectiv, de noua entitate ce a continuat activitatea fotbalistică.

Acest aspect denotă că argumentul instanței de apel, potrivit căruia nu există o dovadă a transferului dreptului asupra palmaresului de la vechea la noua entitate ce a continuat activitatea fotbalistică, este nelegal.

Instanța de apel a ignorat dispozițiile art. 41 și urm. din Decretul nr.31/1954 și, prin urmare, a încălcat dispozițiile legale privind transmisiunea palmaresului către recurent prin efectul legii și ca urmare a caracterului accesoriu și a naturii juridice de drept personal nepatrimonial, care urmează soarta entității care l-a obținut și creat.

Mai arată că motivarea deciziei recurate conține un sofism, întrucât desprinderea, în 1998, a secției de fotbal a dus la transmiterea tuturor rezultatelor obținute de echipa de fotbal către noua entitate, Asociația FC Steaua București, și în anul 2003 către recurentă, aspecte de notorietate, necontestate de intimat.

În esență, palmaresul a fost creat de echipa de fotbal și aparține echipei de fotbal „Steaua” și, ca atare, având în vedere natura acestuia de bun incorporal, respectiv de drept personal nepatrimonial, cu caracter accesoriu, este strâns legat de soarta persoanei care l-a creat, adică de soarta echipei de fotbal.

Prin urmare, caracterul de drept personal nepatrimonial arată legătura strânsă cu titularul acestui drept, fiind de esența sa caracterul in personam, strict personal, iar caracterul său accesoriu arată că acest bun incorporal a urmat soarta titularului dreptului aferent.

Aceste caractere juridice ale dreptului asupra palmaresului duc la concluzia că nu trebuia ca recurentul să dovedească transferul dreptului asupra palmaresului, ci, dimpotrivă, era necesar ca intimatul să dovedească păstrarea ori transferul către un alt terț al acestui drept în propriul patrimoniu.

Ca atare, contrar concluziei instanței de apel, rezultă că în anul 1998 a operat transferul palmaresului de la intimat către entitatea nou-creată și, în 2003, pe aceleași considerente, către recurent, prin separarea secției de fotbal, care practic a preluat echipa de fotbal „Steaua”.

Afirmă că transferul a operat atât în virtutea caracterului dreptului asupra palmaresului, cât și ca efect al legii (lato sensu), mai exact în temeiul ordinelor din 1991.

Astfel, susține ca nefiind legală concluzia instanței de apel, privind păstrarea palmaresului echipei de fotbal de entitatea din care s-a desprins secția de fotbal, care a fost dedusă doar dintr-o serie de prezumții.

- Printr-o altă susținere, subsumată la rândul ei motivului de recurs întemeiat pe art. 488 pct. 8, recurentul afirmă că instanța de apel a încălcat normele legale privind succesiunea sportivă.

În dezvoltarea acestei susțineri, face trimitere la opinia științifică a unui expert, expunând conținutul acesteia, pentru ca ulterior să concluzioneze în sensul că intimatul nu putea participa în anul 2003 în competițiile europene, întrucât nu a avut permisiunea din partea UEFA,

nefiind afiliat la FRF pentru mai mult de 3 ani. Prin urmare, intimatul, care nu mai este afiliat din anul 1998, nu este succesorul fotbalistic al echipei de fotbal „Steaua” și, ca atare, nu este îndreptățit să pretindă palmaresul ulterior acestui an.

De asemenea, expunând în continuare cele menționate în respectiva opinie, arată că s-a reținut de către UEFA, FRF și LPF, pe baza criteriilor stabilite de jurisprudența internațională, că recurentul este succesorul sportiv al clubului anterior, Asociația Fotbal Club Steaua București.

7. Apărări formulate în cauză

- În data de 01.08.2024, a formulat întâmpinare intimatul-reclamant Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București”, prin care a invocat excepția autorității de lucru judecat cu privire la cererea principală, iar în subsidiar a solicitat respingerea recursului, ca fiind formal, dat fiind că motivele invocate nu se încadrează în motivele strict limitative prevăzute de art. 488 C. proc. civ., respectiv ca nefondat.

În susținerea excepției autorității de lucru judecat cu privire la cererea principală, intimatul-reclamant a arătat că aceasta a fost soluționată definitiv de Curtea de Apel București - Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie prin decizia nr. 1034A din 28 iunie 2021 (rămasă definitivă prin decizia de casare pronunțată în primul ciclu procesual), prin care instanța de apel din primul ciclu procesual a constatat că palmaresul echipei de fotbal Club Sportiv al Armatei „Steaua București” din 1947 și până în 1998 aparține reclamantului Clubul Sportiv al Armatei Steaua București.

În continuare, intimatul-reclamant a precizat că, prin calea de atac formulată, recurentul-pârât invocă nemulțumiri și aspecte de netemeinicie, iar nu motive de nelegalitate, solicitând în recurs ce a cerut la fond sau în recursul anterior.

Referitor la cel dintâi motiv de recurs, precizează că nu există o achiesare a sa, pentru care era necesară o procură specială, ci precizările depuse au fost mereu în sensul că pârâtul nu are dreptul să folosească denumirea de „Steaua”/ „Steaua București”, al cărui palmares l-au câștigat sportivii Clubului Sportiv al Armatei „Steaua București”, iar nu fotbaliștii recurentului, care joacă pentru un club, o societate comercială înființată în anul 2003.

Din cererea conexă nu rezultă că pârâtul ar fi solicitat constatarea palmaresului pentru perioada 2003-2017, iar prin apărări de fond încearcă să își recalifice în mod nelegal cererea.

Relevând situația de fapt, menționează că în perioada 2003-2014 recurentul a folosit în mod ilegal o marcă „Steaua București”, pe care a înregistrat-o cu rea-credință la OSIM fără consimțământul său și care a fost anulată la cererea intimatului-reclamant în anul 2014 de către instanța supremă, prin decizia nr. 3425/2014.

A mai menționat că, în 2016, recurentul a fost obligat să își schimbe denumirea din Fotbal Club Steaua București în Fotbal Club FCSB SA, ca urmare a deciziei nr. 989A/2016 a Curții de Apel București - Secția a IV-a civilă, rămasă definitivă prin respingerea recursului (decizia nr. 1628/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția I civilă).

În continuare, intimatul-reclamant invocă autoritatea de lucru judecat a deciziei nr. 989A/2016 asupra cererii conexe, sens în care arată că din moment ce recurentul nu are dreptul de a folosi semnele „Steaua” și „Steaua București”, acesta nu este continuatorul „Steaua București”, care constituie palmaresul „Steaua”, marca „Steaua”, istoria și victoriile sportivilor săi, precum și medaliile obținute în perioada 1947-2024.

Menționează că susținerile referitoare la încălcarea prevederilor art. 250 art. 327 și art. 329 reprezintă critici de netemeinicie, ce nu pot fi cenzurate de către instanța de control judiciar, având în vedere că privesc modalitatea de administrare și de interpretare a probatoriilor.

Precizează ca fiind formal motivul de recurs referitor la încălcarea prevederilor art. 501 alin. (1), având în vedere că prin cererea conexă nu s-a solicitat să se constate că palmaresul echipei de fotbal „Steaua București” aferent perioadei 1947-2017 este unic, prin prisma continuității sportive și competiționale, iar acesta ar aparține recurentului, ci a solicitat să se constate că este titularul legal al dreptului de a utiliza, în scopuri comerciale și sportive, palmaresul fostei echipe de fotbal profesionist Steaua București, precum și toate derivatele sportive ce rezultă din aceasta, în calitatea sa de unic continuator al activității fotbalistice al acestei echipe.

Referitor la cea dintâi critică aferentă celui de-al treilea motiv de recurs formulat, referitor la cadrul procesual din cererea conexă, care ar fi fost limitat în mod greșit la perioada 2003-2017, arată că aspectele referitoare la palmaresul echipei „Steaua București” pentru perioada 1947-1998 au fost tranșate definitiv prin respingerea recursului pârâtului, prin decizia de casare menționându-se că „în ceea ce privește însă celelalte motive de recurs, Înalta Curte urmează să le respingă (...)”, decizia curții de apel din primul ciclu procesual rămânând definitivă.

Arată că aspectele indicate în cea de-a doua secțiune a motivului 3 de recurs, referitoare la nesoluționarea excepțiilor invocate de pârât în legătură cu cererea principală de chemare în judecată, au intrat în puterea lucrului judecat, motive de recurs care au fost deja invocate în primul recurs și care au fost analizate de către instanța supremă.

Cât privește restul criticilor aferente celui de-al treilea motiv de recurs, menționează că recurentul nu a indicat în concret dispozițiile de drept material încălcate, motiv pentru care solicită respingerea acestora, ca nefondate.

Referitor la criticile aferente celui de-al patrulea motiv de recurs, invocă aspectul că acestea reprezintă motive de netemeinicie, în condițiile în care recurentul nu a motivat recursul cu privire la aceste aspecte (care probă suplimentară trebuia administrată de către instanță, când a fost propusă proba și când a fost respinsă), sens în care face trimitere și la Decizia RIL nr. 9/2020.

În ceea ce privește cel de-al doilea motiv de recurs invocat (constând în necercetarea fondului cauzei cu privire la problema adevăratei continuatoare a clubului din 1947 „Steaua București”, respectiv cu privire la problema transferului/păstrării palmaresului echipei de fotbal), arată că acesta are caracter formal, curtea de apel judecând în limitele casării și ținând cont de probatoriul administrat.

Cu privire la neadministrarea probelor solicitate în rejudecarea apelului, arată că acest motiv este unul de netemeinicie, recurentul neindicând ce probe nu au fost administrate și când au fost solicitate.

Mai mult, curtea de apel a analizat cu ocazia pronunțării soluției tot probatoriul, precum și starea de fapt pentru perioada pentru care a fost investită, conform deciziei de casare.

Totodată, curtea de apel a analizat și situația continuării activității sportive la nivelul anului 1998, stabilind că aceasta s-a realizat de către Asociația Fotbal Club Steaua București „în considerarea mențiunilor din actele constitutive referitoare la continuarea activității sportive”.

Cât privește susținerile în sensul că instanța de apel a ignorat poziția forurilor oficiale fotbalistice interne și internaționale care stabilesc aspectul adevăratei continuatoare a Clubului Sportiv al Armatei „Steaua București”, arată că acestea nu au relevanță, având în vedere că forurile interne (FRF și LPF) nu au competență în stabilirea dreptului de proprietate intelectuală și nici în judecarea litigiilor.

De asemenea, forurile internaționale nu au luat măsuri atât timp cât FRF nu a informat UEFA despre situația litigioasă dintre „Steaua București” și FCSB.

Arată, totodată, că deține o echipă de fotbal „Steaua București”, care este continuatoarea și care este în liga a II-a, sens în care face trimitere la conținutul unui răspuns al Agenției Naționale pentru Sport, în care se precizează că orice club sportiv poate menține o secție sportivă inactivă, în funcție de anumiți factori, iar activitatea se poate relua oricând în situația remedierii cauzei, așa cum afirmă că s-a întâmplat și la secția de fotbal a CSA.

Cât privește cel de-al treilea motiv de recurs, referitor la nelegalitatea hotărârilor atacate ca urmare a respingerii probelor solicitate, intimatul-reclamant a precizat că instanța de apel a respins în mod corect probatoriul solicitat, date fiind atât dezlegările date prin Decizia RIL nr. 9/2020, cât și utilitatea probelor solicitate.

Mai mult, criticile referitoare la modalitatea în care instanțele de fond au înțeles să interpreteze probatoriul nu pot constitui motive de nelegalitate ce pot fi deduse judecării în calea extraordinară de atac a recursului.

Referitor la cel de-al patrulea motiv de recurs, arată că aceleași motive au fost invocate de către pârât și în recursul anterior, fiind respinse.

Totodată, menționează că recurentul nu a indicat considerentele pretins contradictorii și nici motivele străine de natura cauzei și nici nu a argumentat în ce constă încălcarea principiilor disponibilității și dreptului la apărare.

În ceea ce privește cel de-al cincilea motiv de recurs, constând în încălcarea dreptului la un proces echitabil, arată că susținerile formulate, cu privire la probe și la modalitatea de administrare a acestora, constau în aspecte de temeinicie.

De asemenea, intimatul-reclamant face trimitere la dezlegările date prin decizia de casare cu privire la palmares și transmiterea lui.

Referitor la cel de-al șaselea motiv de recurs, privitor la nerespectarea competenței de ordine publică rezultată din aplicarea Statutului FRF, arată că acest motiv a fost deja tranșat prin decizia Înaltei Curți din primul ciclu procesual, care a casat hotărârea instanței de apel doar cu privire la rejudecarea cererii conexe, motivul de recurs fiind reiterat abuziv.

Mai mult, din moment ce Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București” funcționează în condițiile art. 29 (club sportiv de drept public), iar nu în condițiile art. 31 (asociație fără scop patrimonial sau societate comercială pe acțiuni) din Legea educației fizice și sportului nr.69/2000, acestea nu îi sunt opozabile dispozițiile Statutului FRF și, deci, nici clauza arbitrală.

În ceea ce privește cel de-al șaptelea motiv de recurs, referitor la greșita reținere a efectului pozitiv al deciziei nr. 3425/2014 a Înaltei Curți, arată că în mod corect au fost reținute efectele autorității de lucru judecat, întrucât în considerentele deciziei, instanța supremă a reținut că CSA „Steaua București” este titulara unei mărci notorii, că nu a cesionat niciodată această marcă, că nu a existat acord de înregistrare a ei de către FCSB, că patrimoniul CSA nu a fost transferat și deci nici palmaresul nu a fost transferat.

Este corect considerentul primei instanțe, rămas definitiv pentru perioada 1947-1998, că palmaresul „nu este un accesoriu al echipei de fotbal, deoarece echipa reprezintă grupul de sportivi care participă la competiții împreună. Palmaresul nu este un accesoriu drepturilor federative asupra jucătorilor pentru că indiferent de modificările survenite în echipă nu intervine nicio schimbare în persoana drepturilor asupra palmaresului. Trofee nu aparțin sportivilor, ci clubului.”

Atât timp cât recurentul nu a demonstrat transferul palmaresului (deoarece acest transfer nu există), nu se poate discuta despre temeuri legale constând în presupuneri. Din moment ce, în anul 2004, recurentul nu a preluat marca „Steaua” și nu a preluat patrimoniul, este clar că nu poate fi continuatorul Clubului Sportiv al Armatei „Steaua București”, continuarea activității sportive efectuându-se prin sportivii proprii ai intimatului-reclamant.

Cât privește critica subsumată aceluiași motiv de recurs referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil, la un remediu efectiv și a principiului nemijlocirii administrării probelor, arată că modalitatea în care instanța de apel a administrat probatoriul reprezintă un motiv de netemeinicie.

Mai mult, instanța de apel a analizat probatoriul și a argumentat pe larg motivele pentru care a pronunțat decizia atacată.

Referitor la cel de-al optulea motiv de recurs, constând în încălcarea principiului legalității, arată că nu sunt indicate dispozițiile legale aplicabile, motiv pentru care solicită respingerea acestuia.

În ceea ce privește cel de-al nouălea motiv de recurs, solicită respingerea acestuia având în vedere că cererea principală, având ca obiect constatare palmares pentru perioada 1947-1998, fost soluționată definitiv.

- În data de 13.08.2024, în afara termenului legal, a formulat întâmpinare la cererea de recurs intimata-intervenientă Asociația Steaua 1947 Ltd, prin care a solicitat admiterea recursului pârâtului.

- În data de 19.08.2024, recurentul-pârât a formulat răspuns la întâmpinarea intimatului-reclamant, prin care a solicitat respingerea apărărilor formulate și admiterea căii de atac.

În esență, recurentul-pârât a arătat că nu există autoritate de lucru judecat a deciziei Curții de Apel București nr. 1034A/2021, deoarece prin decizia nr. 513/2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost casată în totalitate; nu există autoritate de lucru judecat a deciziei Curții

de Apel București nr. 989A/2018, deoarece nu este aplicabilă în cauză, neexistând tripla identitate.

De asemenea, a menționat că inclusiv din apărările formulate de intimatul-reclamant prin întâmpinare reiese achiesarea, în parte, la cererea de chemare în judecată conexă.

- În data de 05.09.2024, intimatul-reclamant a formulat răspuns la întâmpinarea intimăteii-interveniente Asociația Steaua 1947 Ltd.

8. Procedura de filtru

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art. 493 alin. (2) și (3) C. proc. civ., a fost analizat în completul filtru, fiind comunicat părților, iar prin încheierea din 12 februarie 2025, completul de filtru a admis în principiu recursul și a fixat termen de judecată în ședință publică, pentru soluționarea acestuia, la data de 4 iunie 2025.

II. Soluția și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Examinând decizia recurată, prin prisma criticilor formulate și prin raportare la actele și lucrările dosarului și la dispozițiile legale aplicabile, Înalta Curte constată că recursul este nefondat pentru considerentele ce urmează să fie expuse.

II.1. Preliminar, observând maniera de structurare, expunere și dezvoltare a motivelor recurentului, se cuvine reamintit, pe de o parte, că în recurs se exercită strict un control de legalitate al hotărârii, prin raportare la motivele de casare prevăzute expres și limitativ de art. 488 alin. (1) pct. 1-8 C. proc. civ., niciunul dintre acestea nefiind conceput astfel încât să permită reanalizarea mijloacelor de probă și/sau reevaluarea situației de fapt. Altfel spus, faptele sunt stabilite în mod suveran de către instanțele de fond, în timp ce instanța de recurs judecă hotărârea, iar nu procesul, scopul recursului fiind verificarea conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile, potrivit art. 483 alin. (3) din același cod.

Recurentul-pârât și-a întemeiat calea de atac pe motivele de casare reglementate de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 3, 5, 6, 7 și 8 C. proc. civ.

Distinct, însă, de criticile de nelegalitate încadrabile în ipotezele de casare anterior menționate, acesta a cuprins în memoriul de recurs și critici din sfera controlului de temeinicie, incompatibile cu scopul recursului; totodată, într-o manieră inadecvată procedural, nesocotind atât existența judecării din precedentul ciclu procesual, regimul și efectele deciziei de casare, cât și natura prezentei căi extraordinare de atac, a reiterat în mare măsură, sub pretextul unor critici încadrabile în ipotezele de casare indicate, ideile construcției argumentative supuse controlului judiciar în precedentele faze procesuale, fără a expune, în realitate, critici punctuale cu referire la decizia instanței de rejudecare a apelului. Aspectele ce ies din sfera verificărilor jurisdicționale îngăduite prezentei instanțe de recurs urmează a fi menționate cu prilejul examinării criticilor care o investesc legal, adiacent cazului de casare căruia se pretinde a le fi înglobate.

Pe de altă parte, cu același titlu preliminar, se impune notat și faptul că dispozițiile art. 501 C. proc. civ. consacră în alin. (1) regula potrivit căreia dezlegarea dată de instanța de recurs problemelor de drept este obligatorie pentru instanța de fond (de apel sau prima instanță) care rejudecă procesul, ceea ce presupune că nu mai pot fi repuse în discuție aceste chestiuni, cu atât mai puțin nu li se poate da o altă rezolvare, întrucât ar echivala cu nesocotirea forței obligatorii și a autorității de lucru judecat a hotărârii instanței de recurs; iar, potrivit alin. (3), rejudecarea trebuie să se desfășoare în limitele casării, respectiv ale indicațiilor date de instanța de recurs și ținând seama de toate motivele invocate în legătură cu acele aspecte ale procesului pentru care s-a dispus rejudecarea.

În continuarea considerațiilor preliminare anterior punctate și mai înainte de a proceda la examinarea propriu-zisă a motivelor de recurs, Înalta Curte are a realiza trecerea în revistă a elementelor esențiale ale parcursului procedural din litigiul pendinte, sub aspectele care interesează criticile din recurs, astfel cum a fost acesta configurat prin cererile conexe supuse judecării instanțelor de fond și prin actele procesuale relevante analizei de față, după cum urmează:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la Tribunalul București, Secția a V-a civilă, sub nr. x/3/2017 din 29.12.017, reclamantul Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București” (în continuare, CSA) a solicitat în contradictoriu cu societatea Fotbal Club FCSB S.A. (în continuare, FCSB) să se constate că îi aparține palmaresul echipei de fotbal a Clubului Sportiv al Armatei „Steaua București” de la înființare, respectiv anul 1947 și până în anul 2003.

După respingerea, prin încheierea din 27.09.2018, ca tardivă a cererii reconvenționale, FCSB a formulat cererea conexă înregistrată sub nr. x/3/2018 din 23.10.2018, prin care a solicitat în contradictoriu cu CSA să se constate că este titularul legal al dreptului de a utiliza, în scopuri comerciale și sportive, palmaresul fostei echipei de fotbal profesionist Steaua București, precum și toate derivatele sportive ce rezultă din acesta, în calitatea sa de unic continuator al activității fotbalistice al acestei echipe.

În primul ciclu procesual, judecata instanțelor de fond (instanța devolutivă de control judiciar reformând parțial sentința primei instanțe) s-a finalizat cu soluția de admitere în parte a cererii principale și de respingere ca neîntemeiată a cererii conexe, în sensul că s-a constatat că aparține reclamantului CSA palmaresul echipei de fotbal Club Sportiv al Armatei „Steaua București” din 1947 și până în 1998 și i s-a respins acestuia, pentru lipsa calității procesuale active, cererea principală având ca obiect dreptul la palmares pentru perioada 1998-2003.

Prin decizia de casare nr. 513/28.03.2023, Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția I civilă a admis recursurile pârâtului FCSB și intervenientei accesorii Asociația Salvați Steaua și a dispus casarea încheierii premergătoare din 10.05.2021 și a deciziei instanței de apel, cu trimitere spre rejudecare, în vederea stabilirii existenței dreptului pârâtului asupra palmaresului pentru intervalul 2003-2017, dând îndrumări instanței de trimitere asupra necesității aprecierii pertinentei, concludenței și utilității încuviințării probatoriului solicitat pentru dovedirea cererii conexe, precum și asupra verificării apărărilor pârâtului.

A reținut, așadar, instanța de casare incidența motivului de recurs prevăzut de art. 488 pct. 5, ca urmare a unei insuficiente și incorecte stabiliri a cadrului procesual obiectiv din cererea conexă, prin raportare la limitele temporale ale demersului judiciar declanșat de FCSB, și a respins ca nefondate toate celelalte motive de recurs.

În rejudecarea apelului, Curtea de Apel București-Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, prin încheierea de dezbatere din 18.09.2023 și decizia civilă nr. 1285A/23.10.2023 (obiect al recursului pendinte), a respins cererea de probe suplimentare solicitate de apelantul-pârât și intervenientele accesorii (înscrieri noi, interrogatoriu și expertiză contabilă) ca nefiind utile în raport cu limitele rejudecării (soluționarea cererii conexe pentru perioada 2003-2017). De asemenea, a admis apelul pârâtului FCSB și cererile de intervenție accesorie formulate în favoarea acestuia, a anulat în parte sentința apelată și, rejudecând fondul: - a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului CSA în privința cererii vizând dreptul la palmares pentru perioada 1998-2003, respingând-o în consecință; - a respins excepțiile inadmisibilității, lipsei de interes și lipsei calității procesuale active și pasive în privința cererii conexe și a respins ca neîntemeiată cererea conexă privind constatarea dreptului de a utiliza în perioada 2003-2017 palmaresul fostei echipe de fotbal profesionist „Steaua București”; - a păstrat dispozițiile sentinței primei instanțe referitoare la soluția de constatare că aparține CSA palmaresul echipei de fotbal Club Sportiv al Armatei „Steaua București” din 1947 și până în 1998, precum și la soluția de respingere a cererii conexe pentru perioada 1947-2003.

Recursul pendinte vizează, prin criticile formulate, soluțiile de respingere a cererii de probe formulate de recurentul-pârât la termenul din 18.09.2023, de respingere a cererii conexe și de admitere în parte a cererii principale (inclusiv pretinsa omisiune de soluționare a excepțiilor procesuale invocate în legătură cu aceasta).

II.2. Motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 3 C. proc. civ. subsumează criticile dezvoltate în cuprinsul motivului 6 din memoriul de recurs.

În esență, prin criticile concrete de nelegalitate, recurentul a susținut că au fost încălcate dispozițiile art. 129 alin. (2) pct. 1 C. proc. civ. și ale art. 58 din Statutul FRF, care instituie imperativ obligația de soluționare a litigiilor izvorâte din/în legătură cu activitatea fotbalistică din România în care sunt angrenate cluburile afiliate, exclusiv de către comisiile cu atribuții

jurisdicționale ale FRF, corelativ cu interdicția soluționării acestor litigii de către instanțele judecătorești.

Criticile sunt nefondate.

Este de observat că, investită fiind în ciclul procesual anterior cu un motiv similar de recurs, instanța supremă l-a respins ca nefondat, argumentând prin decizia de casare că: „Instanța de apel a procedat la o analiză exhaustivă a dispozițiilor incidente ale Statutului Federației Române de Fotbal, analiză în urma căreia, în mod corect a statuat că cel puțin una dintre părțile litigante - reclamantul nu are și nici nu poate avea calitatea de membru FRF prin raportare la forma de organizare (club sportiv de drept public), astfel încât acestuia nu îi incumbă obligația de a respecta Statutul FRF și, implicit, nici aceea de a se supune arbitrajului”.

În continuare, instanța de casare a reținut că, în raport de dispozițiile art. 129 alin. (2), potrivit cărora competența generală a instanțelor este de ordine publică, iar derogarea de la dispozițiile legale nu poate avea loc decât în condițiile expres stabilite de lege, în lipsa aplicabilității Statutului FRF și în lipsa unei convenții arbitrale, instanța sesizată cu soluționarea litigiului pendinte nu se află în ipoteza prevăzută de art. 554 C. proc. civ. și nu se poate declara necompetentă, așa încât au fost corect înlăturate susținerile vizând caracterul arbitrabil al litigiului și reținută competența generală a instanțelor judecătorești române.

Așadar, cu caracter obligatoriu și efect de lucru judecat, chestiunea litigioasă referitoare la competența generală a instanțelor judecătorești de a soluționa procesul a fost tranșată în mod definitiv și nu mai poate fi repusă în discuție și nici contrazisă, concluzie impusă de dispozițiile art. 430 și art. 501 C. proc. civ.

II.3. Motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ. subsumează criticile dezvoltate în cuprinsul motivelor 1, 2, 3, 5 din memoriul de recurs.

În esență, prin criticile concrete de nelegalitate, ce se impun a fi sintetizate, structurate, grupate și abordate unitar, recurentul a susținut: i) încălcarea art. 436 C. proc. civ., prin refuzul pronunțării unei hotărâri în baza achiesării parțiale a CSA la dreptul FCSB asupra palmaresului aferent perioadei 2003-2017; ii) nesocotirea limitelor rejudecării și îndrumărilor deciziei de casare și încălcarea principiilor disponibilității și dreptului la apărare, la un proces echitabil și la un recurs efectiv, prin limitarea greșită a cadrului procesual din cererea conexă numai la perioada 2003-2017 și prin omisiunea analizării apărărilor FCSB și a excepțiilor procesuale invocate în cererea principală; iii) încălcarea regulilor de drept în materie de probațiune, prin neutilizarea prezumției judiciare izvorâte din notorietatea palmaresului echipei istorice Steaua București, respingerea nelegală a probelor solicitate în rejudecarea apelului, ignorarea înscrisurilor depuse de recurent și inversarea sarcinii probei dreptului asupra palmaresului, cu consecința nesocotirii principiilor contradictorialității, dreptului la apărare, dreptului la un proces echitabil și rolului activ al judecătorului.

- Sub cel dintâi aspect criticat, recurentul pretinde că atât din cuprinsul încheierii de dezbateri din 18.09.2023, cât și al întâmpinării din apel, rezultă clar că CSA nu i-a contestat palmaresul echipei „Steaua” aferent perioadei 2003-2017, iar această achiesare reprezintă o manifestare de voință neechivocă, unilaterală și voluntară de a accepta, parțial, pretențiile din cererea conexă, care trebuia să conducă la stingerea litigiului în mod corespunzător.

Critica este nefondată.

Principiul disponibilității, specific procesului civil, dă expresie dreptului părților de a pune capăt acestuia prin acte procesuale de dispoziție, conform art. 9 alin. (3) C. proc. civ., ceea ce presupune, între altele, și dreptul de a achiesa la pretențiile părții adverse (art. 436 legea reglementând expres efectele unui atare act de recunoaștere (la cererea reclamantului, instanța va da o hotărâre în măsura recunoașterii - în tot sau în parte).

Contrar susținerilor recurentului, nu a existat în proces o manifestare de voință, ca act procedural de dispoziție, de natura celei alegate prin memoriul de recurs, mai exact nu a existat o achiesare, nici verbală în fața instanței de rejudecare a apelului, nici în scris prin întâmpinarea depusă în apel în primul ciclu procesual, așa încât, nefiind demonstrată realitatea recunoașterii (parțiale) pretențiilor FCSB, adică cerința din ipoteza normei juridice, nu există vreun temei pentru aplicabilitatea dispoziției normei consacrate de art. 436 alin. (1) și pronunțarea unei hotărâri în sensul dorit de recurent.

Aceasta întrucât, susținerile făcute verbal de reprezentantul convențional al CSA și consemnate în încheierea de dezbateri din 18.09.2023 (pag.4 par. ultim și pag.5 par. 4 și 8), indicate în cererea de recurs, au fost în sensul că „pentru această perioadă (n.n. 2003-2017) nu a contestat nimeni palmaresul FCSB”.

În egală măsură, prin apărările din conținutul întâmpinării depuse în apel în primul ciclu procesual, intimatul-reclamant CSA a precizat în termeni lipsiți de orice echivoc poziția procesuală de necontestare a faptului că palmaresul echipei de fotbal FCSB aferent perioadei 2003-2017 aparține FCSB, afirmând în mod frecvent și consecvent că CSA este titularul palmaresului echipei de fotbal „Steaua București” începând cu anul 1947. Relevantă în acest sens este argumentația ce însoțește excepția lipsei de interes invocată cu referire la cererea conexă (pag. 22 par. 2 din întâmpinare).

De altfel, varietatea și durata în timp a întregului istoric litigios dintre cele două părți (cu titlu de exemplu, dosarele nr. x/3/2011 și nr. x/3/2015 în care acestea și-au disputat utilizarea mărcii „Steaua București” și a semnului „Steaua” și „Steaua București”) vin în disonanță evidentă cu orice pretinsă achiesare la pretențiile circumscrise palmaresului fostei echipe de fotbal „Steaua București”.

Așadar, în absența unui act procedural de dispoziție în care să fi fost materializată o reală manifestare de voință în sensul recunoașterii pretențiilor din cererea conexă, instanța de trimitere nu putea, în chip rațional, pronunța o hotărâre judecătorească pe tărâmul normei stipulate în art. 436 C. proc. civ., cum fără temei susține recurentul.

- Sub cel de-al doilea aspect criticat, recurentul a invocat nesocotirea limitelor rejudecării și îndrumărilor deciziei de casare și încălcarea principiilor disponibilității și dreptului la apărare, la un proces echitabil și la un recurs efectiv (dispozițiile art. 397 coroborat cu art. 501 raportat la art. 204 ale art. 6 9 și 13 C. proc. civ., precum și ale art. 6 și 13 CEDO).

În concret, a susținut că instanța de rejudecare a apelului, pe de o parte a limitat greșit cadrul procesual din cererea conexă numai la perioada 2003-2017 și, pe de altă parte, nu i-a analizat apărările formulate și nici soluționat excepțiile procesuale invocate în cererea principală (inadmisibilitatea, lipsa de interes și lipsa calității procesuale active).

Criticile sunt nefondate.

Dintr-un prim unghi de analiză, Înalta Curte are în vedere că, în sfera noțiunii de obiect al cererii de chemare în judecată se include nu numai obiectul material (pretenția concretă dedusă judecății), ci și dreptul subiectiv care poartă asupra obiectului material, iar obiectul acțiunii civile este particularizat în funcție de elementul procesual la care a recurs partea interesată.

Este de observat că delimitarea obiectului cauzei, ca element esențial al cererii de chemare în judecată conexată, vizat de criticile recurentului, a fost disputată și definitivată jurisdicțional prin decizia de casare, iar instanța de trimitere s-a conformat întocmai cadrului procesual obiectiv tranșat printr-o hotărâre judecătorească ce are atașate caracterul obligatoriu și autoritatea de lucru judecat.

Astfel, circumscrisă fiind motivului de recurs prevăzut de art. 488 pct. 5 (incident ca urmare a unei insuficiente și incorecte stabiliri de către instanțele de fond a cadrului procesual obiectiv din cererea conexă, prin raportare la limitele temporale ale demersului judiciar declanșat de FCSB), rezolvarea jurisdicțională dată de instanța de casare în ciclul procesual anterior, imutabilă și inatacabilă, este clară în privința limitelor rejudecării.

Aceasta întrucât, pornind în expunerea raționamentului juridic de la constatarea potrivit căreia „petitul cererii conexe este redactat deficitar”, instanța de casare a statuat că: „Este neîndoielnic însă că instanța de apel a reținut în mod corect că atât reclamanta, cât și pârâta au solicitat să se constate că sunt titulare ale palmaresului echipei Steaua pentru perioada 1947-2003, aspect care nu este contestat de niciuna dintre părți. (...) Instanța de apel a analizat susținerile părților, a lămurit situația de fapt și a stabilit drepturile părților, pronunțându-se, atât pentru cererea reclamantei, cât și pentru cea a pârâtei, asupra entității juridice căreia îi revine palmaresul aferent perioadei 1947-1998. Ceea ce este contestat de recurente este, în esență, faptul că preluarea palmaresului operează pentru recurenta-pârâtă societatea Fotbal Club FCSB

S.A și în perioada 2003-2017, aceasta fiind titulara dreptului de a deține palmaresul, în pofida schimbării denumirii persoanelor juridice care l-au deținut”.

Iar, soluția de casare și argumentația pe care se sprijină, dimpreună cu îndrumările date instanței de rejudecare sunt în sensul „trimiterii cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe de apel, în vederea stabilirii existenței dreptului pârâtei-reclamante (n.n. FCSB) asupra palmaresului pentru intervalul 2003-2017”.

Drept urmare, în rejudecarea apelului, instanța de trimitere s-a conformat deplin legal dezlegării obligatorii date în privința obiectului cererii conexe, din punct de vedere al beneficiului juridic urmărit și al dreptului subiectiv afirmat de FCSB.

În acest sens, instanța de rejudecare a reținut corect că, din conținutul expres al cererii conexe și din argumentele prezentate în susținerea pretențiilor, ceea ce dorește pârâțul FCSB este constatarea faptului că are dreptul de a utiliza palmaresul fostei echipe Steaua București în perioada 2003-2017, în calitatea pretinsă de unic continuator al activității fotbalistice a acestei echipe, iar nu al actualei echipe de fotbal.

Pe cale de consecință, luând în considerare aspectele dezlegate în mod definitiv de instanța supremă, curtea de apel a reținut corect concluzia că „în rejudecare, este investită cu soluționarea cererii de apel și a cererilor de intervenție accesorie numai din perspectiva motivului de apel vizând nesoluționarea în totalitate de către prima instanță a cererii conexe, respectiv a cererii privind constatarea că apelanta-pârâtă Fotbal Club FCSB SA este titularul legal al dreptului de a utiliza, în scopuri comerciale și sportive, palmaresul fostei echipe de fotbal profesionist Steaua București, precum și toate derivatele sportive ce rezultă din acesta, în calitate de unic continuator al activității fotbalistice al acestei echipe pentru perioada 2003-2017”.

Din celălalt unghi de analiză impus de criticile recurentului, anume acela că instanța de rejudecare nu i-a analizat apărările formulate și nici nu i-a soluționat excepțiile procesuale invocate în cererea principală (inadmisibilitatea, lipsa de interes și lipsa calității procesuale active), Înalta Curte are în vedere, în primul rând, faptul că înseși limitele rejudecării nu permiteau instanței de trimitere să extindă analiza și asupra mijloacelor de apărare invocate cu referire la cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul CSA, de vreme ce casarea s-a dispus pentru necercetarea pretențiilor deduse judecării prin cererea conexă formulată de FCSB, pentru un interval de timp expres determinat (2003-2017).

Altfel spus, casarea a fost indiscutabil una parțială, fiind reținută incidența unui singur motiv de nelegalitate (art. 488 pct. 5), dat de încălcarea regulilor de judecată (principiul disponibilității și dreptul la apărare) explicit restrânse doar la obiectul cererii conexe și numai în limita temporală indicată, astfel că exista un obstacol procedural definitiv care împiedica instanța de trimitere să reevalueze soluția dată cererii principale, inclusiv excepțiilor invocate ca mijloace de apărare în legătură cu aceasta din urmă.

De altfel, recurentul ignoră considerentele clare și lipsite de orice echivoc din decizia de casare nr. 513/28.03.2023 (expuse la pag. 14-15), prin care un motiv similar celui reiterat prin recursul pendinte a fost examinat și respins ca nefondat.

În al doilea rând, este de observat că îndrumarea dată instanței de trimitere, de a cerceta „și apărările intimatei-reclamante Fotbal Club Steaua București, potrivit cărora activitatea sportivă fotbalistică a fost desfășurată în cadrul unor entități juridice diferite, cu regim juridic distinct, care și-au desfășurat activitatea în perioadele 1947-1998, 1998-2003 și ulterior anului 2003”, a fost pusă în aplicare în faza rejudecării apelului, întrucât obligația analizării acestor apărări a fost îndeplinită în cauză, după cum se va demonstra în cele ce succed, cu prilejul examinării motivelor de casare prevăzute de art. 488 pct. 7 și 8.

Mai mult decât atât, recurentul pretinde că nu i-au fost verificate „susținerile”, „argumentele și probele” ori „aspectele de nelegalitate”, fără a particulariza critica formulată. Or, câtă vreme recurentul a primit un răspuns adecvat, pe care însă nu l-a combătut de o manieră efectivă, aceasta echivalează cu o aparentă critică de nelegalitate, ceea ce contravine prevederilor art. 486 alin. (1) lit. d coroborat cu art. 488 alin. (1) C. proc. civ. În consecință, instanța de recurs nu este în măsură a cerceta conformitatea hotărârii cu regulile de drept

aplicabile, cât timp imputațiile recurentului nu au fost însoțite, practic, de o critică propriu-zisă de nelegalitate cu corespondent în considerentele deciziei atacate.

- Sub cel de-al treilea aspect criticat, recurentul a invocat încălcarea principiilor și a regulilor de drept în materie de probațiune, cu consecința nesocotirii contradictorialității, a dreptului la apărare, a dreptului la un proces echitabil și a rolului activ al judecătorului (art. 249 250, 264-265, 327, 329 raportat la art. 6 13, 14, 22 C. proc. civ. și art. 6 CEDO).

În concret, recurentul a susținut că în mod greșit instanța de rejudecare s-a raportat numai la convențiile încheiate de părți și nu a apelat la prezumția judiciară izvorâtă din notorietatea palmaresului echipei istorice Steaua București; de asemenea, în mod nelegal a respins probele solicitate în rejudecarea apelului și a ignorat sau înlăturat înscrisurile depuse de recurent în ambele cicluri procesuale; în plus, a inversat nelegal sarcina probei dreptului asupra palmaresului, deși CSA era cel ținut să dovedească păstrarea palmaresului în patrimoniul său ori transferul către un terț.

Criticile sunt nefondate.

Înalta Curte are a observa că, prin decizia de casare s-a statuat astfel: „având în vedere că încheierea recurată din data de 10 mai 2021 este strâns legată de cererea conexă, întrucât prin aceasta instanța apel a respins solicitările de probatorii formulate de societatea Fotbal Club FCSB S.A. în vederea dovedirii cererii sale conexe, în rejudecare, instanța de apel urmează să aprecieze asupra pertinentei, concludenței și utilității încuviințării probatoriului solicitat”.

Instanța de apel, la termenul de judecată din 18.09.2023, după fixarea în condiții de contradictorialitate și oralitate a reperelor în care vor fi propuse, discutate și încuviințate cererile de probe - repere rezultate din limitele rejudecării și din indicațiile instanței de casare -, a respins probele suplimentare solicitate (sondaj de opinie, relații cerute Federației Române de Fotbal, interogatoriu și expertiză contabilă), în baza art. 258 și art. 255 C. proc. civ., întrucât „nu sunt utile pentru modalitatea de soluționare a prezentei cauze”.

În cuprinsul încheierii de dezbateri din 18.09.2023 (pag. 8 par.1-6), instanța de apel a expus o motivare detaliată, clară, logică și convingătoare (nicidecum una „lacunară și străină de natura cauzei”, cum pretinde fără temei recurentul), în cadrul căreia a justificat soluția de respingere, prin raportare la teza probatorie afirmată pentru fiecare mijloc de probă propus de apelantul-pârât FCSB și la obiectul rejudecării.

Mai apoi, în corpul de considerente din decizia atacată, dedicate verificării situației de fapt stabilite de către prima instanță și reevaluării întregului material probatoriu al dosarului, conform art. 479 alin. (1) C. proc. civ., instanța de apel a interpretat riguros fiecare mijloc de probă și a explicat maniera în care toate probele au fost cântărite, comparate și verificate unele prin altele.

Or, în combaterea argumentelor pe care s-a fundamentat soluția de respingere a suplimentării probatoriului, recurentul a expus prin memoriul de recurs o consistentă selecție de argumente teoretice extrase din jurisprudența relevantă a instanței supreme în materie de principii și reguli în probațiune, fără însă a se grefa de o manieră concretă și efectivă pe considerentele încheierii recurate, așa încât critica expusă denotă, mai degrabă, dezacordul recurentului în raport cu soluția dată cererii de probe, aspect ce-i plasează demersul în afara limitelor stabilite de art. 488 alin. (1) C. proc. civ.

Pe de altă parte, reproșând caracterul pretins nelegal al măsurii de respingere a probelor propuse, recurentul invocă aspecte care țin de împrejurările factuale stabilite pe baza probatoriului de către instanța de rejudecare a apelului, critica formulată tinzând în realitate la reaprecierea probelor și la schimbarea situației de fapt, elemente ce excedează controlului de legalitate permis instanței de recurs.

Așadar, măsura criticată este consecința aprecierii instanței de trimitere asupra caracterului îndestulător al probatoriului dosarului, pentru lămurirea în întregime a procesului; pe cale de consecință, raționamentul logico-juridic care a fundamentat o atare concluzie intră în domeniul procesului de apreciere a probatoriului încuviințat și administrat în fazele procesuale anterioare, domeniu rezervat în exclusivitate instanțelor de fond.

Mai mult decât atât, critica recurentului privind lipsa rolului activ al instanței de apel, care s-a raportat numai la convențiile încheiate de părți și nu a apelat la prezumția judiciară

izvorâtă din notorietatea palmaresului echipei istorice Steaua București, nu poate fi primită, în raport de prevederile art. 254 alin. (6) C. proc. civ., care statuează în sensul că omisiunea instanței de a dispune din oficiu completarea probelor sau administrarea unor probe noi nu poate fi sancționată în căile de atac.

De asemenea nefondată este și critica potrivit căreia instanța de apel ar fi inversat nelegal sarcina probei, deoarece reclamantul CSA ar fi fost cel ținut să dovedească păstrarea palmaresului în patrimoniul său ori transferul către un alt terț, iar nu pârâul FCSB să probeze preluarea/transferul palmaresului.

În cauză nu poate fi vorba despre vreo stabilire greșită a părții căreia îi incumbă sarcina probei, care să contravină art. 249 coroborat cu art. 482 C. proc. civ., întrucât în calitatea sa de titular al dreptului afirmat în cererea conexă (reclamant în acțiunea civilă nr. x/3/2018, conexată la cererea principală a reclamantului CSA), recurentul FCSB era indiscutabil plasat în poziția procesuală a celui ținut să facă dovada pretenției sale referitoare la dreptul asupra palmaresului, potrivit regulii generale onus probandi incumbit actori.

În plus, recurentul ignoră în mod nepermis procedural aspectul că, prin decizia de casare, a fost definitivată jurisdicțional soluția favorabilă obținută de reclamantul CSA pentru perioada 1947-1998, astfel că nu acesta din urmă era cel ținut să facă dovada faptului că nu a operat un transfer al dreptului său, ci dimpotrivă, recurentului îi revenea sarcina de a proba pretinsa preluare a dreptului asupra palmaresului.

Prin urmare, nu se poate susține cu temei că decizia instanței de apel ar fi nesocotit principii fundamentale ale procesului civil, precum cele invocate prin memoriul de recurs.

II.4. Motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 7 C. proc. civ., subsumând criticile dezvoltate în cuprinsul motivului 7 din memoriul de recurs, vizează greșita reținere a aplicabilității în cauză a efectului pozitiv al autorității de lucru judecat a deciziei civile nr. 3425/03.12.2014 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție-Seția I civilă.

În esență, prin criticile concrete de nelegalitate, recurentul a susținut că nu se poate pune semnul egalității între dreptul la marcă și dreptul la palmares, așa încât dezlegările anterioare rămân fără niciun efect în procesul pendinte, în care se analizează desprinderea secției de fotbal și se dezbate problema litigioasă privind adevărata continuatoare a echipei de fotbal Steaua și transferul/păstrarea palmaresului acesteia.

Criticile sunt nefondate.

Contrar susținerilor recurentului, prin decizia de casare dată în primul ciclu procesual, instanța supremă a validat „raționamentul logic (n.n. al instanței de apel) din care s-a desprins, în mod corect, concluzia potrivit căreia dreptul asupra palmaresului aferent perioadei 1947-1998 a rămas în persoana reclamantului (n.n. CSA). În stabilirea situației de fapt privind neoperarea transferului dreptului asupra palmaresului către recurenta-pârâtă, în mod corect instanțele fondului au dat eficiență autorității de lucru judecat a deciziei nr. 3425/2014 a Înaltei Curți, prin care s-a statuat irefragabil că la nivelul anului 1999 nu a operat un transfer integral de patrimoniu, astfel cum pretinde recurenta-pârâtă”.

Mai departe, instanța de rejudecare a apelului a trecut prin filtrul propriei analize și a integrat armonios, în raționamentul logico-juridic, efectul autorității de lucru judecat (în manifestarea sa pozitivă) a deciziei nr. 3425/2014, cu referire la statuarea potrivit căreia „la nivelul anului 1999 de la reclamant la Asociația Fotbal Club Steaua București nu a operat un transfer (integral) de patrimoniu, ci numai dreptul de a folosi gratuit anumite spații, au fost detașați angajați ai fostei secții de fotbal profesionist, au fost preluate datoriile și creanțele contractate înainte de 8 iulie 1998 în legătură cu această secție de fotbal”.

În acest punct al analizei din prezentul recurs, se cuvine notat că, într-adevăr, este de domeniul evidenței că nu se poate vorbi despre vreo finalitate identică ori suprapunere de drepturi subiective valorificate în actualul proces și în cel anterior (dosarele nr. x/3/2017 și nr. x/3/2011), știut fiind că identitatea de obiect al cererii de chemare în judecată presupune, în principiu, reclamarea aceluiași beneficiu juridic imediat cu cel dedus judecății anterior, formularea aceleiași pretenții, nu numai cu referire la obiectul material, ci și la dreptul subiectiv care poartă asupra acestuia.

Or, în procesul anterior, finalizat cu pronunțarea deciziei definitive nr. 3425/2014, părțile și-au disputat dreptul asupra mărcii Steaua, în vreme ce în litigiul pendinte este valorificat dreptul asupra palmaresului fostei echipe de fotbal Steaua, decurgând, din această deosebire, reținerea în toate evaluările efectuate în fazele procesuale anterioare, a funcțiunii pozitive a autorității de lucru judecat, consacrată de art. 431 alin. (2) raportat la art. 430 C. proc. civ.

Astfel, în dosarul nr. x/3/2011 în care, la cererea reclamantului Clubul Sportiv al Armatei „Steaua București”, a fost anulată marca STEAUA BUCUREȘTI înregistrată pe numele pârâtului Fotbal Club „Steaua” București SA, instanța de recurs a verificat reaua-credință la înregistrarea mărcii supuse anulării, din perspectiva a trei condiții obligatorii, între care intenția neloială a titularului mărcii, și a reținut prin decizia civilă nr. 3425/2014, definitivă, că s-a demonstrat întrunirea cumulativă a cerințelor legale și jurisprudențiale care justifică soluția de anulare.

Având a cerceta existența situației-premisă, anume aceea în care „patrimoniul titularului mărcii este transmis în totalitatea sa” (nu doar unele elemente de patrimoniu), transmitere ce ar fi avut ca efect „și transferul drepturilor cu privire la marcă”, instanța de recurs a tranșat chestiunea litigioasă referitoare la pretinsa transmitere a patrimoniului reclamantului CSA, prin următorul considerent (pag. 19 par. 2 din decizia nr. 3425/2014): „Or, prin protocolul încheiat în 1999 Asociația nonprofit a primit, în esență, dreptul de a folosi gratuit anumite spații, au fost detașați la aceasta angajații fostei secții de fotbal profesionist, au fost transferate datoriile și creanțele contractate înainte de 8 iulie 1998 în legătură cu această secție de fotbal, nefiind vorba astfel despre transferul patrimoniului reclamantului la Asociația nonprofit”.

Astfel fiind, Înalta Curte are în vedere că, deși efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, spre deosebire de efectul negativ, nu pune obstacol celei de-a doua judecăți, totuși este de principiu admis că acesta ușurează sarcina probațiunii, în condițiile în care ceea ce s-a rezolvat anterior de către o instanță se impune în noul proces dintre părți, fără posibilitate de a mai fi contrazis.

Aceasta, întrucât fundamentul autorității de lucru judecat constă în posibilitatea pe care au avut-o părțile de a formula pretenții și apărări, de a-și expune motivele și argumentele, de a propune, administra și discuta probele, precum și de a dezbate toate chestiunile de fapt și de drept relevante, intrând, firește, în autoritatea lucrului judecat numai considerentele decisive, care sprijină în mod necesar soluția adoptată prin dispozitiv, precum și cele decizorii, prin care se dezleagă o chestiune litigioasă.

Drept urmare, în actualul proces, instanța de rejudecare a apelului a pornit, în construcția raționamentului juridic, în mod legal de la argumentul că nu se poate statua contrar celor dezlegate anterior, respectiv că nu se poate stabili că ar fi operat transferul integral de patrimoniu, iar mai apoi aceeași instanță a continuat expunerea logicii argumentative și a concluzionat în sensul inexistenței unui transfer al dreptului asupra palmaresului, de la CSA în favoarea Asociației Fotbal Club Steaua București și ulterior în favoarea FCSB (această din urmă parte a demonstrației urmând a face obiect de analiză în cele ce urmează, în contextul examinării motivului de casare prevăzut de art. 488 pct. 8).

II.5. Motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. subsumează criticile dezvoltate în cuprinsul motivelor 2, 8, 9 din memoriul de recurs.

În esență, prin criticile concrete de nelegalitate, ce se impun a fi grupate și abordate unitar, recurenta a susținut: i) absența temeiului juridic care fundamentează dreptul CSA asupra palmaresului, rezultată din ignorarea faptului că FCSB este continuatoarea în drepturi a asociației non-profit înființate în anul 1998, la rândul-i continuatoarea a Secției de fotbal a CSA; ii) încălcarea dispozițiilor legale privind dreptul asupra palmaresului sportiv prevăzute de Legea nr. 69/2000 și Legea nr. 29/1967, cu referire la natura juridică a acestui drept, la reorganizarea și separarea Secției de fotbal a CSA care a dobândit în anul 1998 personalitate juridică și patrimoniu propriu, precum și la unicitatea și indivizibilitatea palmaresului date de activitatea competițională neîntreruptă a echipei de fotbal; iii) încălcarea și aplicarea greșită a dispozițiilor

Legilor nr. 69/2000 și nr. 29/1967, prin ignorarea specificului fotbalistic al chestiunilor de fapt și de drept litigioase și a continuității activităților sportive și competiționale ale clubului de fotbal Steaua, precum și prin neacordarea semnificației juridice corecte în privința elementelor factuale care demonstrează afilierea recurentului la Federația Națională de Fotbal și legătura palmaresului cu echipa de fotbal; iv) aplicarea greșită a regulilor de interpretare a convențiilor prevăzute de C. civ., cu referire la separarea secției de fotbal a CSA și protocolul de predare-primire a activelor și pasivelor; v) încălcarea dispozițiilor Decretului nr. 31/1954 în privința transmisiunii patrimoniului în cazul persoanelor juridice, cu referire la operațiunile juridice din anii 1998 și 2003, ca urmare a reorganizării CSA sub forma divizării, prin desprinderea secției de fotbal și constituirea asociației non-profit; vi) încălcarea normelor legale privind succesiunea sportivă, întrucât adevăratele continuatoare de drept ale echipei istorice de fotbal sunt asociația non-profit (din anul 1998), respectiv FCSB (din anul 2003).

Criticile sunt nefondate.

Astfel cum pe larg s-a dezvoltat în cele ce preced, în ciclul procesual anterior a fost pronunțată o decizie de casare doar parțială, prin care a fost definitivată jurisdicțional soluția favorabilă obținută de reclamantul CSA pentru dreptul asupra palmaresului aferent perioadei 1947-1998 și au fost stabilite limitele rejudecării apelului, și anume stabilirea existenței dreptului pârâtului FCSB asupra palmaresului aferent perioadei 2003-2017. Totodată au fost respinse ca nefondate toate celelalte motive de recurs, examinate din perspectiva ipotezelor de casare prevăzute de art. 488 pct. 3, 5, 6 și 8 C. proc. civ.

Îndrumările date instanței de rejudecare au fost în sensul de a fi avute în vedere și apărările FCSB potrivit cărora activitatea sportivă fotbalistică a fost desfășurată în cadrul unor entități juridice diferite, cu regim juridic distinct, care și-au desfășurat activitatea în perioadele 1947-1998, 1998-2003 și ulterior anului 2003, precum și convențiile încheiate de părți, pentru a se stabili dacă Asociația Fotbal Club Steaua București, care a preluat de la CSA o serie de drepturi, expres enumerate, avea posibilitatea legală de a transmite palmaresul pentru perioada invocată în cererea conexă.

Principalele elemente ale contextului factual, așa cum au fost ele reținute de către instanța de apel și care nu mai pot fi reevaluate în prezenta cale extraordinară de atac, utile pentru o mai bună înțelegere a construcției argumentative supuse criticilor recurentului, relevă următoarele aspecte:

În anul 1947 a fost înființată Asociația Sportivă Armata, care poartă din anul 1961 denumirea Clubul Sportiv al Armatei - Steaua.

Prin Ordinul nr. 266/8.05.1992 a fost aprobat Regulamentul Fotbalului Profesionist al Federației Romane de Fotbal, care prevede la art. 3 că: „1. Cluburile de fotbal se pot organiza potrivit Legii nr. 24/1924 ca asociații fără scop lucrativ sau patrimonial și în conformitate cu prevederile Decretului nr. 31/1954, privind persoanele juridice. 2. Cluburile de fotbal profesioniste se pot organiza ca societăți comerciale în conformitate cu Legea nr. 31/1990”.

În anul 1998, prin sentința civilă nr. 186/8.07.1998 a Tribunalului București, s-a acordat personalitate juridică Asociației Fotbal Club Steaua București (în continuare, Asociația) și s-a dispus înscrierea acesteia în Registrul special al instanței.

Potrivit art. 1 din Statut, aceasta este o asociație sportivă, fără scop patrimonial, în sensul Legii nr. 21/1924 și în conformitate cu prevederile Decretului nr. 31/1954, care continuă activitatea sportivă de performanță a Secției de Fotbal a CSA și preia în întregime tradițiile glorioase ale acesteia. Obiectul principal de activitate îl constituie, potrivit art. 5 organizarea și desfășurarea de activități sportive fotbalistice profesioniste prin pregătirea de sportivi de performanță în acest domeniu și prin participarea la competiții sportive interne și internaționale. Patrimoniul asociației a fost constituit din suma de (...) lei (rol).

În baza HG nr. 66/1999, a fost încheiat Protocolul nr. 21/7.03.1999 între Ministerul Apărării Naționale și Asociație, prin care cel dintâi i-a transmis asociației dreptul de folosință gratuită pentru anumite spații și terenuri aflate în administrarea ministerului, i-a acordat dreptul de a folosi anumite baze sportive cu acordul CSA, s-a obligat să asigure mijloacele de transport necesare desfășurării activității sportive de performanță, precum și cazarea sportivilor și arbitrilor; de asemenea, în protocol s-a mai prevăzut că ofițerii și subofițerii aflați pe statul de

organizare al fostei secții de fotbal profesionist vor fi detașați la Asociație, precum și preluarea datoriilor și creanțelor CSA Steaua și ale fostei secții de fotbal profesionist, contractate anterior datei de 8 iulie 1998 în exclusivitate pentru componenții echipei de fotbal, tehnicieni și antrenori și cele legate de participarea echipei la competițiile interne și internaționale, de către Asociație în baza unui proces-verbal de predare-primire distinct.

Mai apoi, în anul 2003, prin procesul-verbal din 24.01.2003, Adunarea Generală a Asociației a decis înființarea unei societăți comerciale pe acțiuni, la care aceasta să participe ca acționar. La aceeași dată a fost încheiată tranzacția extrajudiciară autentică nr. 76/24.01.2003, prin care Asociația și alte patru persoane fizice se obligă să înființeze societatea comercială Fotbal Club „Steaua” București SA.

În cuprinsul tranzacției s-a stipulat că Asociația va transfera în interesul serviciului jucătorii de fotbal (seniori și tineret) și antrenorii noii societăți comerciale, care va prelua, fără alte formalități, locul din Divizia A, subrogându-se în toate drepturile Asociației (obținerea de certificat sportiv, înscrierea la Ministerul Tineretului și Sportului, înlocuirea certificatului sportiv la Federația Romană de Fotbal și Liga Profesionistă de Fotbal, conform Legii nr. 69/2000).

Prin hotărârea Adunării Generale a Asociației din 6.02.2003 s-a decis: aprobarea participării Asociației la capitalul social cu aport în natură constând în instalația ROTORILL; aprobarea actului constitutiv al societății; cesionarea cu titlu gratuit a drepturilor de participare în Divizia A, începând cu data înregistrării legale a societății comerciale înființate; aprobarea cesionării cu titlu gratuit a drepturilor federative asupra tuturor judecătorilor legitimați valabil la Asociație; de asemenea, s-a aprobat ca societatea comercială să se înregistreze ca structură sportivă legal constituită la Ministerul Tineretului și Sportului începând cu data dobândirii personalității juridice în calitate de club profesionist de fotbal, precum și cesionarea cu titlu gratuit către societate a tuturor contractelor de publicitate, sponsorizare, drepturi TV și alte asemenea, încheiate în legătură directă sau indirectă cu activitatea sportivă principală.

În actul constitutiv autentic nr. 144/6.02.2003, s-a prevăzut că scopul societății comerciale este participarea la competiții sportive profesionale, promovarea și dezvoltarea activităților sportive, precum și alte activități legate sau derivate din obiectul social, preluând în acest sens locul echipei de fotbal în divizia A a Asociației și a celorlalte echipe ale sale, obligațiile Asociației față de fotbaliști, Liga Profesionistă de Fotbal, Federația Romană de Fotbal, precum și promovarea tinerelor talente în domeniul fotbalului profesionist de performanță.

Prin încheierea din 19.03.2003 a judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București a fost autorizată constituirea și s-a dispus înregistrarea în registrul comerțului a societății comerciale Fotbal Club „Steaua” București.

În continuare, Înalta Curte are a observa că instanța de rejudicare a apelului a dat curs indicațiilor din decizia de casare și a verificat, în raport de convențiile încheiate între părți, apărările pârâtului FCSB privitoare la valoarea juridică și efectele dreptului său de a participa la competiții în Divizia A.

În acest sens, în mod judicios a pornit instanța de rejudicare, în construcția raționamentului juridic, de la chestiunile litigioase dezlegate definitiv în ciclul procesual anterior, fiind vorba despre probleme de fapt și de drept tranșate de instanța de apel prin decizia nr. 1034A/2021 și menținute de instanța de recurs prin decizia nr. 513/2023, având atașat efectul autorității de lucru judecat, în manifestarea sa pozitivă.

Astfel, pe de o parte, în mod corect au fost extrase și integrate adecvat în raționamentul juridic expus prin decizia atacată, statuările definitive referitoare la natura juridică a dreptului la palmares, potrivit căroră, în absența unei reglementări exprese, acesta are fizionomia juridică a unui „drept nepatrimonial care are în conținutul său, exclusiv, includerea rezultatului sportiv obținut în clasamentul de specialitate (dreptul la recunoașterea publică a acestui rezultat cu obligația corelativă a terțelor persoane de a nu aduce atingere acestei recunoașteri publice a poziției în clasament)”.

Circumscriș aceluiași element menționat, instanța de rejudicare a mai avut în vedere un alt atribut al dreptului la palmares, dezlegat definitiv anterior, respectiv acela că „poate fi divizat

în raport de fiecare competiție sportivă la care se obține o asemenea victorie și în situația sporturilor de echipă poate fi alocată atât clubului sportiv la care funcționează respectiva echipă în momentul obținerii victoriei, cât și unei anumite componente a echipei la un anumit moment în timp”.

În egală măsură, s-a ținut seama că în ciclul procesual anterior au fost dezbătute și respinse apărările FCSB (reiterate însă în recursul pendinte) prin care s-a susținut că dreptul la palmares este unic, ori că este un drept absolut, indisolubil legat de clubul sportiv, sau că este un element al fondului de comerț transferat ori că este supus unui raport de accesorialitate, de natura celui pretins de pârât.

Pe de altă parte, raționamentul juridic al instanței de rejudecare a încorporat statuările definitive prin care s-a tranșat controversa primordială a părților, anume aceea referitoare la inexistența unui transfer al dreptului asupra palmaresului în favoarea Asociației și ulterior a FCSB.

Această dezlegare definitivă, în sensul că, nici ca efect al legii și nici ca efect al convenției părților, nu a existat o preluare a dreptului asupra palmaresului fostei echipe de fotbal „Steaua București”, se sprijină, în esență, pe următoarele argumente: a) mențiunea din statutul Asociației și din actul său constitutiv nu poate conduce la concluzia preluării palmaresului existent până în 1998 de nou înființata entitate; b) continuarea activității competiționale în Divizia A în sezonul următor a avut la bază o manifestare de voință specială (pct. 8 al tranzacției autentice nr. 76/2003 încheiate între Asociație și pârât); c) dreptul de a participa în Divizia A, deși decurge din poziția ocupată în clasamentele anterioare, este distinct de dreptul la palmares; d) continuarea de către Asociație a activității sportive la nivelul anului 1998 s-a realizat nu în considerarea preluării palmaresului, ci a mențiunilor din actele constitutive referitoare la o atare continuare; e) prin decizia nr. 3425/2014 s-a stabilit cu autoritate de lucru judecat că, la nivelul anului 1999, nu a operat un transfer (integral) de patrimoniu de la CSA la Asociație, ci numai dreptul de a folosi gratuit anumite spații, au fost detașați angajați ai fostei secții de fotbal profesionist, au fost preluate datoriile și creanțele contractate înainte de 8 iulie 1998 în legătură cu această secție de fotbal; f) dreptul la palmares nu a făcut obiectul unui transfer de la Asociație către FCSB, prin tranzacția din 2003 fiind transmis exclusiv dreptul accesoriu de participare în sezonul competițional următor.

De altfel, reiterând în prezenta cale de atac, cu aceleași argumente, susținerea că este continuatorul în drepturi al Asociației ce, la rândul-i, este continuatoare a Secției de fotbal a CSA, recurentul FCSB omite a se raporta în vreun fel la considerentele deciziei de casare, în cuprinsul căreia s-a stabilit în termeni lipsiți de orice echivoc faptul că „se critică statuarea instanței de apel din perspectiva faptului că nu s-a realizat o cesiune asupra palmaresului, nici ca efect al convenției părților, nici ca efect al legii și nici ca efect al continuării activităților sportive și competiționale, aspect ce nu poate face obiectul analizei instanței de recurs de vreme ce presupune aprecierea probatoriului și se tinde la reevaluarea situației de fapt”.

Or, raportat întregii demonstrații realizate de către instanța de rejudecare pe baza elementelor relevante din dezlegările definitive jurisdicționale anterior, trecute prin filtrul propriu și integrate adecvat în eșafodajul construcției sale argumentative, Înalta Curte reține că este deplin legală concluzia raționamentului juridic expus în decizia atacată, potrivit căreia, atât timp cât prin decizia civilă nr. 1034A/2021, definitivă prin decizia civilă nr. 513/2023, s-a stabilit că în cadrul raporturilor juridice decurgând din actele încheiate începând cu anul 1998 nu a existat nicio preluare a dreptului asupra palmaresului fostei echipe de fotbal „Steaua București” de către Asociație, pe care aceasta să-l fi transmis ulterior către pârât în baza actelor încheiate în anul 2003, este evident că nici în perioada 2003-2017, pârâtul FCSB nu este titularul vreunui drept asupra acestui palmares, fiind neîntemeiată cererea conexă.

În consecință, urmează a fi respins și acest motiv de recurs.

II.6. Motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ. subsumează criticile dezvoltate în cuprinsul motivului 4 din memoriul de recurs.

În esență, recurentul a susținut că decizia instanței de rejudecare a apelului este fie nemotivată, câtă vreme nu conține un temei legal cu privire la titularul dreptului asupra palmaresului, fie motivată într-o manieră contradictorie, întrucât s-a reținut nedovedirea

transferului palmaresului deși probele solicitate i-au fost respinse, fie motivată cu argumente străine de natura pricinii, cum sunt cele din decizia referitoare la anularea mărcii Steaua.

Criticile sunt nefondate.

Înalta Curte reține că atât încheierea de debateri din 18.09.2023, cât și decizia recurată satisfac exigențele art. 425 alin. (1) lit. b C. proc. civ. și principiile jurisprudențiale dezvoltate pe marginea dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 par.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, reafirmând ideea de principiu că o motivare și o analiză clare sunt nu doar cerințe fundamentale ale hotărârii judecătorești și elemente indispensabile ale dreptului la un proces echitabil, ci și premisa exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar.

Or, preținsele vicii ale motivării deciziei sunt în mod evident infirmate de argumentația specifică, explicită și cuprinzătoare și de raționamentul logico-juridic detaliat, clar, coerent și convingător, ce au permis efectuarea prezentului control de legalitate; criticile recurentului își găsesc răspuns, punctual, în cuprinsul considerentelor anterior expuse, dedicate examinării motivelor de casare prevăzute de art. 488 pct. 5, 7 și 8, cu care motivul de recurs aici în discuție se află într-o strânsă relație de interdependență.

În concluzie, și acest din urmă motiv de casare este nefondat.

Pentru considerentele expuse, reținând că sunt neîntemeiate motivele de recurs prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 3, 5, 6, 7 și 8 C. proc. civ., în baza art. 496 din același cod, Înalta Curte va respinge, ca nefondat, recursul declarat de pârât.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de pârâtul Fotbal Club FCSB S.A. (fostă Fotbal Club Steaua București S.A.) împotriva încheierii din 18 septembrie 2023 și a deciziei nr. 1285 A din 23 octombrie 2023 pronunțate de Curtea de Apel București-Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie în dosarul nr.x/3/2017*.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 4 iunie 2025.